

DECIZII RELEVANTE
Anul 2013, trimestrul III

Cuprins:

Măsurile asigurătorii luate de procuror. Plângere inadmisibilă. Acces la justiție. Cerere de aplicare directă și prioritară a art. 6 par. 1 și art. 13 CEDO. Decizia nr. 71/2009 a ÎCCJ. Recurs nefondat	1
Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1079/R din 4 septembrie 2013	1
Aprecierea probelor. Lipsa de relevanță a revenirii inculpatului asupra recunoașterii infracțiunii, făcută în faza de urmărire penală.....	6
Curtea de apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 1115/R din 11 septembrie 2013	6
Intervenirea prescripției răspunderii penale. Efecte. Soluționarea laturii civile a cauzei	11
Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1112/R din 11 septembrie 2013	11
Tâlhărie. Elemente constitutive. Neacceptarea schimbării încadrării juridice în infracțiunile de furt calificat și lovire.....	15
Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.1118/R din 11 septembrie 2013	15
Contopire pedepse. Spor. Raționament.....	26
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1119/R din 11 septembrie 2013	26
Verificarea regularității actului de sesizare. Obiect. Restituire pentru refacerea actului de sesizare. Restituire pentru refacerea urmăririi penale	30
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1157/R din 18 septembrie 2013	30
Solicitări ale inculpatului pentru a se constata un alt grad de culpă decât acela recunoscut în baza art. 320 ¹ C.pr.pen. sau pentru trimiterea în judecată și a altei persoane care ar fi avut contribuție la producerea accidentului. Respingere. Recurs al asigurătorului pentru diminuarea daunelor morale. Respingere. Aprecierea în echitate	46
Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1160/R din 18 septembrie 2013	46
Contestație în anulare. Decizia nr. XXXVI/2009 a ÎCCJ. Inadmisibilitate	61
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1213/R din 25 septembrie 2013	61

Măsurile asigurătorii luate de procuror. Plângere inadmisibilă. Acces la justiție. Cerere de aplicare directă și prioritară a art. 6 par. 1 și art. 13 CEDO. Decizia nr. 71/2009 a ÎCCJ. Recurs nefondat

Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1079/R din 4 septembrie 2013

Analizând actele și lucrările dosarului nr. ..., înregistrat la Curtea de Apel Cluj în data de 28 mai 2013, instanța constată că prin Sentința penală nr. 116 din 4 aprilie 2013, în baza art. 168 al. 1 Cod procedură penală s-a respins ca inadmisibilă plângerea

împotriva măsurii sechestrului asigurator dispusă prin Ordonanța cu nr.20D/P/2010 din data de 17.02.2010 a D.I.I.C.O.T.- Serviciul Teritorial Cluj, formulată de către W.L. cu sediul în ... și cu sediul procesual ales în ..., prin apărător ales.

În baza art. 192 al. 2 Cod Procedură Penală petenta a fost obligată la plata în favoarea statului a sumei de 50 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că prin Ordonanța cu nr. 20D/P/2009 din data de 17.02.2010 dispusă de D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurator asupra bunurilor aflate în proprietatea societății W.L., până la valoarea de 1.001.000 euro, în vederea confiscării speciale.

Împotriva măsurii sechestrului asigurator, petenta W.L. a formulat plângere pe cale ierarhică, aceasta fiind însă respinsă prin Ordonanța nr. 123/05.02.2013 de către procurorul șef serviciu din cadrul D.I.I.C.O.T. – Structura Centrală.

Analizând plângerea formulată prin prisma dispozițiilor art. 168 C. proc. penală, potrivit cărora „în contra măsurii asiguratorii luate și a modului de aducere la îndeplinire a acestuia, învinuitul sau inculpatul, persoana responsabilă civilmente, precum și orice persoane interesate se pot plânga procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal”, prima instanță a apreciat plângerea ca fiind inadmisibilă.

Aceasta a avut în vedere și Decizia nr. **71/2007** a Î.C.C.J, pronunțată într-un recurs în interesul legii, prin care s-a stabilit că, competența de a soluționa plângerea formulată în temeiul art. 168 C. proc. penală, revine procurorului în cursul urmăririi penale, respectiv instanței de judecată în cursul judecății.

Împotriva hotărârii pronunțate de către prima instanță a declarat recurs W.L..

În memoriul formulat, aceasta a solicitat casarea sentinței atacate și, în rejudecare, aplicând direct și prioritar (în pofida art. 168 C. proc. penală) art. 6 par. 1 și art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, coroborate cu art. 1 Protocolul adițional nr. 1, precum și art. 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, admiterea plângerii ca întemeiată și, în consecință, ridicarea măsurii asiguratorii instituite la data de 17.02.2010.

În argumentarea solicitării sale, recurenta a arătat că această plângere este admisibilă nu în baza dispozițiilor art. 168 C. proc. penală, ci în baza aplicării directe și prioritare a dispozițiilor art.6 par.1 și art. 13 din Convenția C.E.D.O. și art. 47 din C.D.F.U.E., care instituie o procedură prin care se asigură dreptul oricărei persoane de a avea acces la un recurs efectiv, în fața unui tribunal independent și imparțial.

Recurenta apreciază că, în condițiile în care prima instanță a refuzat să exercite deplina sa jurisdicție și a respins plângerea ca inadmisibilă, nejuducând pe fond argumentele formulate, singura cale de asigurare a acestui drept de acces la justiție (în sens real și nu formal) rămâne cea a recursului îndreptat împotriva acestei sentințe.

În opinia recurente, sentința Tribunalului Cluj este nelegală, deoarece instanța nu a respectat ierarhia normelor juridice și și-a fundamentat soluția doar pe dispozițiile art. 168 C. proc. pen., ignorând norme de valoare superioară ce recunosc dreptul persoanei al cărei drept de proprietate a fost limitat de a avea acces la un tribunal independent și imparțial.

Aceasta a mai arătat că instanța de fond nu a motivat hotărârea atacată deoarece nu a răspuns argumentului esențial invocat în plângere, și anume faptul că baza legală a

admisibilității plângerii la judecător este Convenția E.D.O. și C.D.F.U.E. iar nu art. 168 C. proc. pen.

În aprecierea recurentei, sentința primei instanțe este nelegală întrucât este fundamentată exclusiv pe dispozițiile art. 168 C. proc. pen., fără a aplica direct și prioritar dispozițiile Convenției Europene a C.E.D.O. și a Cartei Drepturilor Fundamentale a U.E., încălcând obligația impusă de art. 11, 20 și 148 din Constituție.

În final, s-a arătat că acest recurs reprezintă epuizarea căilor de atac interne în perspectiva formulării unei plângeri în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

Recursul declarat în cauză este nefondat.

La data de 17.02.2010, prin ordonanță, D.I.I.CO.T. Serviciul Teritorial Cluj a dispus față de numitul S.C. (învinuit la data de 11.02.2010) o măsură asiguratorie asupra bunurilor companiei W. (considerând-o pe aceasta proprietatea învinuitului) în vederea confiscării speciale până la valoarea de 1.001.000 euro.

Compania W.L. a fost pusă sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani ulterior, prin ordonanța din 28.04.2010.

Față de societatea W.L. în calitate de învinuit nu a fost dispusă nicio măsură asiguratorie. Bunurile societății au rămas în continuare indisponibilizate până la valoarea de 1.001.000 euro în considerarea măsurii asigurătorii dispuse, la data de 17.02.2010, față de numitul S.C. în calitate de învinuit și în considerarea faptului că societatea W.L. este proprietatea sa.

Prin rechizitoriul întocmit la data de 9.07.2010 în dosarul nr. 191D/P/2010, organul de urmărire penală a dispus trimiterea în judecată a numitului S.C. pentru săvârșirea infracțiunii de manipulare a pieței de capital și spălare de bani. În fața Tribunalului București, dosarul a primit numărul .../3/2010, iar sentința a fost dispusă la data de 4.07.2010 sub numărul 577/F.

În ceea ce privesc măsurile asigurătorii este important de subliniat faptul că în rechizitoriu, în partea privind măsurile procesuale, organul de urmărire penală a menționat doar prima ordonanță prin care a instituit aceste măsuri, și anume cea din data de 12.02.2010 ce a privit alte bunuri ale domnului S.C., nu și ordonanța din 17.02.2010, cea ce a privit bunurile companiei W..

Astfel, deși trimiterea în judecată a numitului S.C. a avut în vedere și infracțiunea de spălare de bani presupus a fi săvârșită prin intermediul societății W.L., organul de urmărire penală a ales ca măsura asiguratorie dispusă având în vedere această învinuire să nu urmeze fapta principală. Măsura asiguratorie dispusă față de bunurile societății W.L. a fost păstrată în faza de urmărire penală în dosarul în care este învinuită această societate, deși față de W.L., în calitate de învinuit, nu a fost dispusă niciodată vreo măsură asiguratorie. Singura calitate în care societatea a fost nevoită să suporte măsura sechestrului a fost aceea de societate aflată în proprietatea numitului S.C. în calitate de învinuit.

În cursul judecății în primă instanță în fața Tribunalului București, la data de 21.03.2011, numitul S.C. a încetat din viață. Prin încheierea pronunțată în data de 05.04.2011, instanța a dispus ridicarea în parte (în ceea ce-l privește pe numitul S.C.) a măsurii asigurătorii dispuse în data de 12.02.2010. Ministerul Public nu a formulat recurs în ceea ce privește această decizie.

Având în vedere decesul lui S.C. soluția dispusă de instanță a fost aceea de încetare a procesului penal. Totuși, instanța a fost nevoită să realizeze o analiză a faptelor

ce au constituit obiectul acuzațiilor aduse numitului S.C. deoarece de temeinicia acestora depindea soarta altor inculpați, acuzați de fapte aflate în legătură cu cele dintâi.

Cu ocazia acestei analize, Tribunalul București, în cuprinsul sentinței penale nr. 577/F/2011, a constatat că faptele imputate numitului S. nu au caracter penal. În acest sens, instanța a stabilit că acuzația referitoare la manipularea pieței de capital este nefondată, întrucât faptele reproșate nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor reținute în rechizitoriu, precum și că tranzacțiile incriminate au fost realizate în conformitate cu legea.

Curtea de Apel București a menținut sentința primei instanțe. Împotriva deciziei Curții de Apel acuzarea a formulat recurs, această cale de atac având termen de judecată în ianuarie 2014.

Deși Tribunalul București a ridicat măsura asiguratorie dispusă la data de 12.02.2010 față de numitul S.C. și a constatat ulterior prin sentință legalitatea faptelor ce constituiau obiectul acuzației, bunurile societății W., sechestrate prin ordonanța din 17.02.2010, au rămas în continuare indisponibilizate în dosarul nr. xxxxD/P/2010 aflat încă în instrumentarea organului de urmărire penală.

Practic, prin despărțirea artificială a măsurii asigurătorii dispuse în raport cu învinuirea adusă numitului S.C. de această învinuire, bunurile aflate în proprietatea W. au rămas în continuare indisponibilizate (de mai bine de 3 ani de la instituirea măsurii).

În aceste condiții, petenta a formulat plângere la Tribunalul Cluj, solicitând instanței ca, în pofida textului art. 168 C. proc. pen., să aplice direct și prioritar dispozițiile CEDO și Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, acte normative cu forță juridică superioară și să constate că persoana al cărui drept de proprietate a fost limitat printr-un act al procurorului are drept de acces la un judecător în faza de urmărire penală.

Având în vedere textul art. 21 din Constituție, dar și poziția Curții Constituționale, petenta apreciază că art. 168 alin.2 C. proc. penală îngrădește exercitarea dreptului de acces la justiție, în măsura în care nu permite intervenția instanței pentru a cenzura în cursul urmăririi penale actul procurorului.

Textul în discuție prevede următoarele:

„În contra măsurii asigurătorii luate și a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată se poate plânge procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal.”

După cum se știe, instanțele judecătorești nu au avut un punct unitar cu privire la competența de soluționare a plângerii formulate în temeiul acestui text de lege.

Astfel, unele instanțe au apreciat că, în raport cu dispozițiile art. 168 din Codul de procedură penală, prin care este instituită o competență alternativă, plângerea în contra măsurilor asigurătorii luate și a modului de ducere la îndeplinire a acestora poate fi adresată fie procurorului, fie instanței de judecată.

Alte instanțe au considerat că, în cursul urmăririi penale, competența de soluționare a plângerii împotriva măsurilor asigurătorii dispuse de procuror aparține în exclusivitate procurorului.

Prin Decizia nr. LXXI din 15 octombrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a stabilit competența de a soluționa plângerea

formulată în temeiul art. 168 C. proc. penală, aceasta revenind procurorului în cursul urmăririi penale și, respectiv instanței de judecată în cursul judecării.

Această decizie, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 539 din 17/07/2008 a devenit obligatorie pentru instanțe de la data publicării.

Potrivit art. 98 lit. ș din Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, constituie abatere disciplinară „nerespectarea deciziilor Curții Constituționale ori a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii.”

Prin urmare, la soluționarea acestei plângeri, judecătorul fondului nu putea face abstracție de conținutul acestei decizii a cărei nerespectare atrăgea răspunderea disciplinară.

În dezvoltarea motivelor de recurs s-a susținut că, instanța de fond, nu a respectat ierarhia normelor juridice, ignorând norme cu valoare superioară, cum sunt cele prevăzute de Constituție, Convenția E.D.O. și C.D.F.U.E., care trebuiau aplicate în mod prioritar.

În acest sens, recurenta a invocat o situație în care Curtea de Apel Cluj, prin aplicarea directă și prioritară a dispozițiilor Convenției E.D.O., a constatat că un asemenea recurs este admisibil și întemeiat.

Decizia nr. 499/R/2010 din 17.06.2010 vizează însă o altă situație, lipsa unei norme interne care să permită persoanei interesate, ca urmare a deciziei procurorului, să formuleze plângere la judecător.

În cazul de față, problema accesului la justiție, reglementată de Constituție, Convenția E.D.O. și C.D.F.U.E., trebuie cântărită pornind de la analiza unor aspecte ce țin de modul de desfășurare a procesului penal, care în reglementarea Codului de procedură penală cuprinde trei faze, dar și de la conținutul articolului 163 Cod procedură penală.

Acest din urmă text de lege prevede că „ măsurile asiguratorii se iau în cursul procesului penal de procuror sau de instanța de judecată și constau în indisponibilizarea, prin instituirea unui sechestrului, a bunurilor mobile și imobile, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării amenzii.”

Prin urmare, instituirea unui astfel de sechestrului urmărește trei scopuri: confiscarea specială; repararea pagubei produse prin infracțiune și garantarea executării amenzii, în cazul de față sechestrul asigurator fiind aplicat în vederea confiscării speciale până la concurența sumei de 1.001.000 euro.

Această măsură a fost instituită prin Ordonanța nr. 20/D/P/2009 la data de 17.02.2010 de către Serviciul Teritorial Cluj, deci în urmă cu aproximativ 3 ani.

În condițiile în care, la acest moment urmărirea penală nu este finalizată, accesul la o instanță de judecată ar fi pur formal, aceasta neavând cum să aprecieze dacă măsura sechestrului se mai justifică sau nu.

Prin urmare, problema importantă care apare în această fază este cea a termenului rezonabil de desfășurare a urmăririi penale, a cărei cenzură nu este de competența instanței de judecată.

Amintim în acest sens că, în materie penală, prima cerință a art. 6 din Convenție este aceea de a asigura un proces echitabil, de către un tribunal competent, care să se

pronunțe asupra oricăror acuzații penale, dar aceasta nu înseamnă că art. 6 nu se aplică și fazei de urmărire penală.

Revenind la susținerile recurente referitoare la faptul că n-a avut acces la justiție, Curtea arată că acest acces este condiționat de pronunțarea unei soluții în faza de urmărire penală, indiferent dacă aceasta este una de trimitere sau netrimitere în judecată.

Astfel, o soluție de netrimitere în judecată permitea petentului accesul la justiție în condițiile art. 278¹ C. proc. penală iar o soluție de trimitere în judecată presupunea obligatoriu ca instanța să se pronunțe asupra menținerii sau ridicării măsurii obligatorii.

Mai mult, art. 168 alin. 3 C. proc. penală permite ca, „ după soluționarea definitivă a procesului penal, dacă nu s-a făcut plângere împotriva măsurii aducerii la îndeplinire a măsurii asiguratorii, se poate face contestație potrivit legii civile, ceea ce presupune o altă cale de acces la justiție”

Pentru considerentele arătate în cuprinsul acestei decizii, Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de W.L., împotriva sentinței penale nr. 116 din 4 aprilie 2013 a Tribunalului Cluj.

Va obliga pe recurenta W.L. să plătească în favoarea statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare. (Judecător Sorina Siserman)

Aprecierea probelor. Lipsa de relevanță a revenirii inculpatului asupra recunoașterii infracțiunii, făcută în faza de urmărire penală

Curtea de apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 1115/R din 11 septembrie 2013

Prin sentința penală nr. 182 din 28 martie 2013 ... a Judecătoriei Sighetu-Marmației, în temeiul art.345 alin.2 C.proc.pen. a [fost] condamnat pe inculpatul:

R.V., pentru săvârșirea infracțiunii de **ultraaj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 al.1 C pen. cu aplicarea cu aplicarea art. 74 lit. c C.pen, art. 76 lit. d C.pen. și art. 37 al.1 lit.,,b” C.pen. la 4 luni închisoare.**

În baza art.71 C. pen., au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit.a) teza a II-a și lit.b) C. pen., pe durata executării pedepsei principale a închisorii.

În baza art.191 alin.1 C. proc. Pen a fost obligat inculpatul la cheltuieli judiciare în favoarea statului în cuantum de 470 lei, din care suma de 200 lei reprezintă onorariu avocat din oficiu H.N., ce va fi avansat din fondurile Ministerului de Justiție.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu-Marmației nr.1257/P/ 10.09.2012, înregistrat la instanță în data de 17 septembrie 2012 sub dosar nr. ..., s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului R.V. pentru săvârșirea infracțiunii ultraaj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 C. pen, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. b C. pen.

S-a reținut în actul de sesizare al instanței că la data de 15.06.2012 orele 22.00 pe fondul consumului de alcool inculpatul a provocat scandal în holul și în fața blocului 5C din str.U. –Mun. Sighetu Marmației, proferând injurii și amenințări adresate concubinei sale R.R.R. și familiei acesteia. De asemenea, a spart cu pumnul geamul termopan de la ușa de intrare în bloc cauzându-și leziuni ce au necesitat transportarea sa la spital.

Comportamentul inculpatului a produs tulburarea ordinii și liniștii locatarilor din bloc și blocul vecin, care au fost indignați de incident, fiind necesară intervenția poliției, care l-a condus și internat la Secția psihiatrie a Spitalului Municipal Sighetu Marmației.

Starea de fapt reținută în rechizitoriu rezultă din probatoriul administrat în faza de urmărire penală, respectiv: procesul verbal de constatare încheiat de organele de poliție; procesul verbal de consemnare a plângerii părții vătămate R.R.R., procesul verbal de consemnare a plângerii părții vătămate S.M.V., procesul verbal de consemnare a plângerii părții vătămate S.G.D., procesul verbal de consemnare a plângerii părții vătămate B.R., planșa cu fotografii judiciare, declarația părții vătămate R.R.R., declarația părții vătămate B.R., declarația părții vătămate R.F., declarațiile martorilor: S.M.V., S.G.D., B.L.R., I.E., M.I., și C.A.P., declarațiile învinutului R.V., și procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală seria B nr. 0753976 din 16.08.2012.

Analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Inculpatul R.V. a trăit în relații de concubinaj cu martora R.R.R., circa 4 (patru) luni, însă în ultima perioadă au apărut neînțelegeri, aceasta solicitându-i să plece de la domiciliul său.

În dimineața zilei de 15.06.2012, inculpatul a plecat de la domiciliul concubinei sale, însă în jurul orei 19⁰⁰, fiind sub influența băuturilor alcoolice, s-a reîntors, a pătruns pe geamul deschis în apartamentul aflat la parterul blocului, amenințând că o omoară, însă aceasta a reușit să fugă din apartament și să-și anunțe sora, care împreună cu soțul, au venit la apartament.

Deoarece, inculpatul a revenit la apartament, amenințând cu acte de violență pe cei prezenți, a fost anunțată poliția, care l-a dus la sediu.

În jurul orei 22⁰⁰, inculpatul s-a reîntors de la poliție la apartamentul concubinei sale unde se mai aflau părinții acesteia și cei doi copii minori, continuând să îi amenințe că îi omoară, fiind solicitat din nou sprijinul poliției.

La ieșirea din scara blocului inculpatul lovit cu mâna stângă, geamul termopan de la ușa de intrare în scara blocului, provocându-și leziuni, ulterior fiind necesară acordarea de îngrijiri medicale. Până la sosirea organelor de poliție, în fața blocului, inculpatul a continuat să strige, să adreseze amenințări concubinei sale și familia acesteia, ceea ce a produs tulburarea ordinii și liniștii locatarilor din bloc și blocul vecin. Urmare a scandalului produs la fața locului s-au adunat vecinii de scară și locatarii din blocul alăturat, prezenți fiind și mai mulți copii. Datorită comportamentului agresiv și a faptului că inculpatul prezenta agitație psihomotorie pe fondul consumului de alcool, organele de poliție au luat măsura conducerii sale la Spitalul Sighetu Marmației, fiind internat 3 zile la Secția de Psihiatrie.

Starea de fapt reținută rezultă din coroborarea probelor administrate respectiv procesul verbal de cercetare la fața locului și planșele cu fotografii judiciare și procesele verbale de consemnare a plângerii persoanelor vătămate R.R.R., S.M.V., S.G.D. și B.R. și declarațiile acestor persoane date în calitate de martori. Aceștia au arătat că inculpatul a proferat injurii și amenințări cu moartea concubinei sale R.R.R. și familiei sale atât în scara cât și în fața blocului, spărgând geamul de la ușa de intrare în bloc. De față erau mai multe persoane, respectiv vecini, locatari din blocurile alăturate și copii.

Aceste aspecte au fost confirmate de martorele B.L. și M.I. care au declarat că inculpatul mai provocase scandal în aceeași zi fiind solicitată poliția care l-a condus la

sediu, iar ulterior s-a reîntors și a continuat. Martora C.A. a arătat că inculpatul îi adresa cuvinte urâte și amenințări concubinei sale, din fața blocului, iar când a spart geamul de la ușa de intrare s-a tăiat la mână, iar copiii adunați în fața blocului s-au speriat și au fugit. Martora I.E. s-a alarmat din cauza scandalului produs și a coborât după fetițele sale care se jucau în afară pentru a le aduce acasă.

Martorul R.F. , administratorul Blocului 5 C situat în str. U. din Sighetu Marmației a declarat că i s-a adus la cunoștință de către persoanele adunate în fața blocului faptul că inculpatul R.V. a spart geamul de la ușa de intrare în bloc. Ulterior, în data de 13.07.2012 inculpatul a montat geamul spart astfel că nu a formulat plângere pentru infracțiunea de distrugere.

Prin declarațiile date în faza de urmărire penală inculpatul a recunoscut și regretat fapta comisă motivându-și conduita violentă prin faptul că se afla sub influența băuturilor alcoolice, iar familia concubinei sale a intervenit în relația lor.

În drept fapta inculpatului R.V., care în seara zilei de 15.06.2012, a săvârșit acte și gesturi și a proferat amenințări și cuvinte injurioase adresate concubinei sale și familiei acesteia , aducând atingere bunelor moravuri și provocând scandal public, constituie infracțiunea de constituie infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 al.1 c.p. Fapta a fost săvârșită în public, în fața blocului, în prezența mai multor persoane.

Pe cale de consecință, apreciind că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 345 alin. 2 C. proc. Pen., în sensul că fapta cu care a fost sesizată există, a fost săvârșită de inculpat cu forma de vinovăție prevăzută de lege, instanța a dispus condamnarea acestuia.

Referitor la infracțiunea de amenințare prev. de art. 193 C. pen. prin rechizitoriu s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de inculpat sub aspectul săvârșirii acestei infracțiuni, în temeiul art. 10 lit. h C. proc. pen., deoarece părțile vătămate R.R.R., S.M.V., S.G.D. și B.R., și-au retras plângerile, (f.16-verso, 18, 28,32 dup).

La individualizarea și dozarea pedepsei s-au avut în vedere criteriile prev. de art. 72 C.P., respectiv prevederile părții generale a codului penal; limitele de pedeapsă prevăzute de textul incriminator; gradul de pericol social al faptei în modalitatea concretă de săvârșire, antecedentele personale ale inculpatului.

În acest sens s-a reținut că inculpatul R.V. are 29 de ani, este divorțat, cu un copil minor în întreținere, fără ocupație, cu antecedente penale. Acesta a recunoscut săvârșirea faptei și a încercat să înlăture rezultatul păgubitor al conduitei sale prin înlocuirea geamului termopan spart, sens în care se va reține în favoarea acestuia circumstanța atenuantă prev. de art. 74 lit. a C. pen.

Fapta a fost comisă de inculpat în stare de recidivă postexecutorie raportat la pedeapsa de 4 ani închisoare cu executare, aplicată prin Sentința penală nr. 111/09.05.2007 în dos. nr. 1382/336/2006 a Judecătoriei Vișeu de Sus, definitivă prin Decizia penală nr. 228/A/04.09.2007 a Tribunalului Maramureș. Inculpatul a fost arestat la 06.12.2006 fiind liberat condiționat la data de 29.09.2009, rest de executat 432 zile. Durata executării acestei pedepse era împlinit la data comiterii faptei din prezentul dosar astfel că nu sunt incidente dispozițiile art. 61 C.pen. De asemenea, nu au fost incidente în speță nici dispozițiile art. 38 alin. 2 C. pen care înlătura starea de recidivă.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat recurs inculpatul R.V. care a solicitat casarea acesteia și rejudecând dosarul, a se dispune achitarea sa de sub învinuirea

adusă prin rechizitoriul Parchetului în temeiul art.10 lit.d și art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen., lipsind latura obiectivă a acesteia.

Curtea examinând recursul promovat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

În esență, critica inculpatului vizează interpretarea eronată de către judecătorie a probelor administrate, testimoniale și științifice prin prisma dispozițiilor art.63 și 64 C.pen.

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă, prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că **judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea, atât a conținutului regulii de drept, cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar**”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultate ori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului sau recursului.

Potrivit art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de recurs, este reliefată și de

practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Vinovăția exclusivă a inculpatului R.V. în săvârșirea infracțiunii dedusă judecății rezultă din probele testimoniale administrate nemijlocit în fața judecătoriei.

Răspunderea penală și vinovăția recurentului rezultă din coroborarea probelor administrate respectiv procesul verbal de cercetare la fața locului și planșele cu fotografii judiciare și procesele verbale de consemnare a plângerii părților vătămate R.R.R., S.M.V., S.G.D. și B.R., prin care se atestă că inculpatul a proferat injurii și amenințări cu moartea la adresa concubinei sale R.R.R. și a familiei ei, atât în scara cât și în fața blocului, spărgând geamul de la ușa de acces în imobil.

Curtea reține că erau prezenți la acest incident mai multe persoane, respectiv vecini, locatari din blocurile alăturate și mai mulți copii.

Din declarațiile martorelor B.L. și M.I. rezultă că inculpatul mai provocase scandal în aceeași zi, fiind solicitată intervenția poliției, care a dispus transportarea inculpatului la sediul autorităților pentru cercetări, iar ulterior recurentul s-a reîntors la locul faptei și a continuat acțiunile agresive. Martora C.A. a relevat că inculpatul îi adresa cuvinte insultătoare și amenințări concubinei sale, în loc public, respectiv în fața blocului, apoi a spart geamul de la ușa de acces în imobil, condiții în care s-a tăiat la membrele superioare, iar minorii aflați la joacă, în acel loc s-au speriat și au fugit la domiciliile lor. Martora I.E. s-a alarmat din cauza scandalului produs de inculpat, condiții în care a luat măsuri pentru aducerea minorelor în locuință.

Martorul R.F., administratorul Blocului 5 C situat în str. U. din Sighetu Marmăției a declarat că i s-a adus la cunoștință de către persoanele adunate în fața imobilului, faptul că recurentul R.V. a spart geamul de la ușa de acces în acel corp de clădire, unde își au toți domiciliile.

Prin declarațiile date în faza de urmărire penală inculpatul a recunoscut și regretat fapta comisă motivându-și conduita violentă prin faptul că se afla sub influența băuturilor alcoolice, iar familia concubinei sale a intervenit în relația lor.

În fața judecătoriei, inculpatul s-a prezentat la un singur termen, după care a refuzat contactul cu magistratul fondului și propunerea de probe raportat la apărarea formulată de către apărătorul din oficiu.

Nici în fața Curții, recurentul deși a promovat o cale ordinară de atac, nu s-a prezentat și nici nu a depus vreun înscris în susținerea împrejurărilor ce au dus la inculparea sa și formarea acestui dosar penal.

Analizând susținerile inculpatului din faza de urmărire penală, Curtea reține că aceasta este sinceră și se coroborează cu celelalte probe testimoniale atașate cauzei. În fața procurorului, recurentul a recunoscut infracțiunea vizată de art. 321 alin 1 Cod penal, motivând-o că a săvârșit-o sub influența consumului de alcool, în cantitate excesivă.

Revenirea asupra acestei poziții, prin concluziile apărătorului din oficiu, nu este justificată cu nimic.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, Curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a

respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Vinovăția inculpatului rezultă fără putință de tăgadă din declarațiile martorilor, analizate mai sus și prin care se atestă indubitabil, că el este autorul infracțiunii incriminate prin art 321 alin 1 Cod penal, cu aplicarea art 37 lit b Cod penal, el de altfel asumându-și responsabilitatea săvârșirii infracțiunii în faza de urmărire penală.

Nu poate fi omis faptul că recurentul a săvârșit prezenta infracțiune în condițiile recidivei postexecutorii vizate de art. 37 lit b Cod penal, acesta fiind confruntat cu activitatea ilicită începând din anul 2000.

Așa fiind, recursul inculpatului se va respinge ca nefondat, în baza art. 385¹⁵ pct.1 lit.b Cod procedură penală, evidența identității dintre autorul infracțiunii vizate de art 321 alin 1 Cod penal cu art 37 lit b Cod penal și persoana inculpatului, nefiind echivocă.

Se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj- suma de 200 lei onorariu partial pentru apărător din oficiu, ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției, în baza art. 189 Cod procedură penală.

Inculpatul va fi obligat să plătească în favoarea statului suma de 600 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezentând onorar avocațial conform art. 192 alin.2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

Intervenirea prescripției răspunderii penale. Efecte. Soluționarea laturii civile a cauzei

Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1112/R din 11 septembrie 2013

Prin sentința penală nr. 101 din 29 ianuarie 2013 pronunțată ...de Judecătoria Cluj-Napoca a fost condamnat Condamna pe inculpatul **T.S.L.** ..., pentru savarsirea infracțiunii de vatamare corporala grava, fapta prevazuta si pedepsita de art. 182 alin. 1 C.penal, cu aplicarea art. 37 lit. b C.penal la o pedeapsa de **3 ani inchisoare.**

În baza art.71 C.pen., s-a dispus privarea inculpatului de exercitarea drepturilor prevazute de art.64 lit.a Cod penal, numai cu privire la dreptul de a fi ales, pe durata prevazuta de art.71 alin.2 C.penal, pedeapsa urmand a fi executata in regim de detentie.

În baza art.14, art.346 Cod pr. penala, art. 998 Cod civil, a fost obligat inculpatul pe inculpat sa plateasca partii civile S.I. suma de 10.000 Euro daune morale sau echivalentul in lei la data platii efective, cu dobanda legala incepand din data de 12.07.2001 si suma de 305,5 lei daune materiale, cu dobanda legala incepand din data de 12.07.2001.

În baza art.191 Cod pr. penala, a fost obligat inculpatul, sa plateasca statului suma de 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, cheltuieli in care se include si suma de 200 lei, onorariu avocatial ..., onorariu ce se va plati din FMJ.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că inculpatul **T.S.L.** a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 563/P/2009 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă prev. de art. 182 al.1 C.pen. cu aplic. art.37 lit. b C.pen.

Inculpatul a fost cercetat în stare de libertate.

Din actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarele:

La data de 12.07.2001 Poliția Municipiului Cluj-Napoca a fost sesizată, de către partea vătămată S.I., cu privire la faptul că în aceeași zi, în jurul orei 23,00, în timp ce se afla pe str. Peana din mun. Cluj-Napoca, o persoană de sex masculin l-a agresat lovindu-l cu o bătă de baseball în zona capului, toracelui și a gambei stângi.

Poliția s-a deplasat la fața locului, respectiv pe str. Peana, în dreptul imobilului cu nr. 14 din mun. Cluj-Napoca, unde au găsit pe trotuar mai multe pete de lichid de culoare brun-roșcat și au identificat mai multe persoane prezente cu ocazia desfășurării agresiunii, întocmind în acest sens un proces-verbal de cercetare la fața locului și fotografii judiciare de fixare a urmelor.

În urma actelor de urmărire penală efectuate în cauză, s-a stabilit că la data de 12.07.2001, partea vătămată S.I. împreună cu mai mulți vecini au mutat câțiva metri în lateral o rulotă, aflată pe spațiul verde de lângă imobilul cu nr.14 de pe Al. Peana, în care locuiesc, pentru a curăța acea zonă.

În seara aceleiași zile, în jurul orei 21,30, partea vătămată a fost anunțată de către un copil cu privire la faptul că în curtea imobilului a sosit un bărbat care face scandal din cauză că i-a fost mutată rulota din locul în care o parcase.

Coborând să vadă ce se întâmplă, partea vătămată l-a întâlnit pe martorul D.L. care i-a relatat că inculpatului T.S.L. i-a aplicat o lovitură cu palma peste față, inculpatul sosise la fața locului cu autoturismul, proprietate personală, marca Ford, de culoare albastră, cu nr. de înmatriculare ..., și constatând că rulota nu se află la locul ei a început să înjure, având un comportament violent față de cei din jur.

În momentul în care partea vătămată S.I. a ajuns la fața locului i-a reproșat inculpatului T.S.L. modul de manifestare, fapt pentru care acesta s-a îndreptat spre autoturismul cu care venise luând din interior o bătă de baseball, după care i-a aplicat părții vătămate o lovitură în partea stângă a corpului, intenționând apoi să plece. În fața acestei situații, partea vătămată i-a spus inculpatului că se comportă ca un criminal, motiv pentru care acesta s-a întors din drum aplicându-i o nouă lovitură, cu aceeași bătă, în partea superioară a corpului, urmată de una peste piciorul stâng, părăsind ulterior locul faptei.

În urma loviturilor primite, partea vătămată S.I. a suferit o plagă confuză fontoparietală, contuzie toraco-abdominală cu fractura coastei XI stg. și fractura ambelor oase ale gambei stângi, leziuni ce au necesitat pentru vindecare un număr de 80 - 90 zile de îngrijiri medicale, astfel cum rezultă din raportul de constatare medico-legală nr. 3664/II/a/153 din 19.07.2001, respectiv suplimentul acestuia din data de 04.06.2008, eliberate de Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca.

Agresiunea s-a petrecut de față cu mai multe persoane printre care și martorii K.S.V., N.D., P.V., S.S.B. și D.L.I., martori oculari, care confirmă comiterea agresiunii de către învinuitul T.S.L.; ba mai mult, martorii K.S.V. și D.L.I. declară că l-au văzut pe acesta lovind-o pe partea vătămată peste piciorul stâng.

În declarația dată în calitate de făptuitor, inculpatul a recunoscut că a lovit-o pe partea vătămată de două ori, însă cu o coadă de mătură, admitând că este posibil să o fi lovit atât în zona umărului, cât și peste picior, arătând că nu poate preciza exact locul aplicării loviturilor deoarece lucrurile s-au petrecut foarte repede. Acesta recunoaște fapta comisă, exprimându-și dorința de a se împăca cu partea vătămată, însă, la scurt timp după

comiterea faptei a plecat de la domiciliu în loc necunoscut, sustrăgându-se urmăririi penale.

Pe parcursul cercetărilor efectuate în cauză s-a procedat la recunoașterea inculpatului T.S.L. după planșa fotografică, atât de către partea vătămată S.I., cât și de către martorii D.L.I. și P.V., ocazie cu care, în prezența martorilor asistenți S.E. și C.A.S., aceștia l-au recunoscut și indicat fără ezitare pe inculpat ca fiind autorul faptei.

Partea vătămată S.I. s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 10.000 euro daune și 10.000 euro daune morale.

Starea de fapt prezentată rezultă din probele și mijloacele de probă, administrate în cursul urmăririi penale respectiv: proces-verbal de consemnare a plângerii penale orale, proces-verbal de constatare, proces-verbal de cercetare la fața locului și planșă fotografică, proces-verbal de efectuare de acte premergătoare, declarațiile părții vătămate, raport de constatare medico-legală nr.3664/II/a/1 53/19.07.2001 eliberat de IML Cluj, supliment la raportul de constatare medico-legală nr.3664/II/a/153, din 04.06.2008, eliberat de IML Cluj, proces-verbal de prezentare pentru recunoaștere după fotografii și planșă fotografică, declarația martorului D.L.I., declarațiile martorului P.V., declarația martorului S.S.B., declarațiile martorului K.S.V., declarațiile martorului N.D., declarația martorului asistent S.E., declarația martorului asistent C.A.S., declarația învinuitului, fișă de cazier judiciar a învinuitului, acte de căutare a învinuitului.

În timpul cercetării judecătorești s-a procedat la administrarea probelor respectiv audierea martorilor oculari, care confirmă starea de fapt reținută.

Inculpatul nu a fost audiat în timpul cercetării judecătorești deoarece s-a sustras de la răspunderea penală și a încercat în mod repetat amânarea procesului, probabil pentru împlinirea termenului de prescripție, prin cereri repetate de angajare de apărători, prin schimbarea avocaților în mod constant și prin lipsa acestora de la proces, uneori justificate prin acte medicale.

Fapta inculpatului T.S.L., care la data de 12.07.2001, în jurul orei 23,00, în timp ce se afla în fața imobilului situat pe str. Peana, nr. 14, a lovit-o pe partea vătămată S.I. cu o bătă de baseball, cauzându-i leziuni corporale ce au necesitat pentru vindecare un nr. de 80 -90 zile îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală gravă prev. și ped. de art. 182 alin. 1 C. pen.

Instanța a considerat că sunt incidente în cauză și prevederile art. 37 lit.b C.pr.pen. întrucât inculpatul a comis prezenta faptă în stare de recidivă postexecutorie, primul termen al acesteia constând într-o condamnare de 2 ani și 9 luni închisoare aplicată prin sent. pen. nr. 641/27.03.1997 a Judecătoriei Cluj-Napoca, dec.pen. nr.451/24.07.1997 a Tribunalului Cluj, pentru comiterea infracțiunilor de tâlhărie și lipsire de libertate. În baza acestei sentințe a fost arestat la data de 22 august 1996, eliberat condiționat la data de 31 decembrie 1998, rest de executat 548 zile închisoare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs inculpatul T.S.L. solicitând a se dispune încetarea procesului penal în baza art. 10 lit.g și art.11 pct.2 lit.b cod proc.pen. întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.124 cod pen. raportat la art. 122 alin.1 lit.c cod pen.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, se solicită înlăturarea obligării la plata daunelor morale .

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție este depășit cu încă jumătate, potrivit art. 124 cod pen.

La stabilirea termenului de prescripție a răspunderii penale se ține seama de pedeapsa prevăzută de lege la data săvârșirii infracțiunii, dacă această lege este mai favorabilă.

Termenele de prescripție încep să curgă din momentul în care s-au comis infracțiunile.

Verificând piesele dosarului rezultă că inculpatul T.S.L. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj cu învinuirea de a fi comis infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. de art 182 alin 1 cu art 37 lit b Cod penal.

Din actele dosarului, rezultă că termenul de prescripție curge de la data de 12 iulie 2001, data săvârșirii infracțiunii.

În sinteză, întrucât termenele de prescripție curg din momentul în care s-au comis infracțiunile rezultă că pentru infracțiunea prev. de art 182 alin 1 cod pen. termenul de prescripție curge de la 12 iulie 2001.

Potrivit art.122 alin.ultim cod pen. termenele de prescripție a răspunderii penale încep să curgă din momentul în care s-a comis infracțiunea, iar durata lor este determinată de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită.

Legea în vigoare la acea dată prevedea pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. de art 182 alin 1 Cod penal pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani.

Potrivit art. 122 alin.1 lit.c cod pen., termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani, iar dacă termenul de prescripție este depășit cu încă jumătate, potrivit art.124 cod pen., prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni.

În raport cu acest text de lege, se constată că de la data comiterii faptei 12 iulie 2001, s-a împlinit termenul de 8 ani plus 2 ani și 6 luni, la data de 12 ianuarie 2012, termenul de prescripție prevăzut de lege fiind depășit, deci, cu încă jumătate.

Cum, potrivit art. 121 cod pen., prescripția înlătură răspunderea penală, recursul inculpatului se va admite în baza art. 385¹⁵ pct 2 lit d Cod procedură penală împotriva sentinței penale nr. 101 din 29 ianuarie 2013 a Judecătoriei Cluj Napoca, pe care o va casa cu privire la latura penala a cauzei.

Rejudecând în aceste limite, în baza art. 11 pct.2 lit.b raportat la art 10 lit.g Cod proc. penala se va înceta procesul penal pus în mișcare împotriva iculpatului Trif Simion pentru infracțiunea prev. de art. 182 al.1 Cod penal, aceea de vătămare corporală gravă.

Se va stabili onorariu partial în sumă de 100 lei în favoarea av. ..., ce se va avansa din FMJ, conform art 189 Cod procedură penală.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței recurate.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea cauzei în recurs vor rămâne în sarcina statului, în baza art 192 alin 3 Cod procedură penală.

În deplin acord cu practica judiciară și doctrina, în cazul pronunțării soluției de încetare a procesului penal în baza art. 10 lit.g și art.11 pct. 2 lit.b cod proc.pen., dacă infracțiunea a cauzat prejudicii materiale sau morale, instanța acordă despăgubiri civile.

Când s-a dispus încetarea procesului penal pentru că a intervenit prescripția, acțiunea civilă nu se prescrie, aceasta urmând regulile privitoare la prescripție stabilite de normele dreptului civil.

Drept urmare, chiar dacă s-a dispus încetarea procesului penal ca efect al intervenirii prescripției, Curtea îl va obliga pe inculpat la despăgubiri civile, dacă acțiunea civilă nu s-a prescris.

Pe de altă parte, orice discuție din acest punct de vedere este superfluă întrucât prevederile art.346 C.pr.pen. sunt obligatorii pentru instanță și ele prevăd în alin.4 al art.346 C.pr.pen. că, ” instanța penală nu soluționează acțiunea civilă când pronunță încetarea procesului pentru vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 lit.f și j C.pr.pen.

Per a contrario, rezultă fără îndoială că în cazul prev.de art. 10 lit.g cod proc.pen., instanța trebuie să rezolve acțiunea civilă în caz de încetare a procesului penal, pe motivul prescripției.

Așa fiind, se va menține obligarea inculpatului dispusă de judecătoria la plata sumei de 10.000 euro daune morale, sau echivalentul în lei a acesteia la data plății cu dobânda legală începând din 12 iulie 2001 și până la data reparării prejudiciului, alături de obligarea sa și la plata sumei de 305,5 lei daune materiale cu aceeași dobândă legală curgând din 12 iulie 2001 și până la recuperarea integrală a pagubei provocate părții civile. (Judecător Delia Purice)

Tâlhărie. Elemente constitutive. Neacceptarea schimbării încadrării juridice în infracțiunile de furt calificat și lovire

Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.1118/R din 11 septembrie 2013

Prin sentința penală nr. 772 din 14 iunie 2013 ... a Judecătoriei Cluj-Napoca, în temeiul art. 334 CPP s-a respins cererea de schimbare a încadrării juridice data faptei pentru care inculpatul F.A. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe langa Judecătoria Cluj-Napoca emis în dosar nr. 3053/P/2013 la data de 23.04.2013 formulată de inculpat prin apărătorii alesi ca neintemeiate.

În temeiul art. 211 alin.1, alin.2 lit.c) CP cu aplicarea art. 37 alin.1 lit.a) CP , art. 74 alin.2 CP și art. 76 alin.1 lit.b) CP a fost condamnat **inculpatul F.A.** (arestat preventiv în prezenta cauză) ... la pedeapsa de **3 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie în forma agravată .

În temeiul art. 37 alin.1 lit.a) CP s-a constatat că inculpatul a comis infracțiunea dedusa judecătoria în stare de recidivă mare postcondamnatorie față de condamnarea la pedeapsa de 2 ani și 4 luni închisoare cu suspendare sub supraveghere pe durata termenului de încercare de 5 ani aplicată prin sentința penală nr. 1294/19.09.2012 a Judecătoriei Bistrița definitivă la data de 14.01.2013 prin decizia penală nr. 35/R/14.01.2013 a Curții de Apel Cluj.

În temeiul art. 86/4 alin.1 CP rap la art. 83 alin.1 CP s-a revocat beneficul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 2 ani și 4 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1294/19.09.2012 a Judecătoriei Bistrița definitivă la data de 14.01.2013 prin decizia penală nr. 35/R/14.01.2013 a Curții de Apel Cluj și s-a dispus executarea în întregime a pedepsei de 2 ani și 4 luni închisoare alături de

pedeapsa stabilita prin prezenta , urmând ca inculpatul să execute *pedeapsa de 5 ani și 4 luni închisoare în regim de detentie.*

În temeiul art. 71 alin.1 și 2 CP au fost interzise inculpatului exercitiul drepturilor prev de art. 64 alin.1 lit.a) teza a –II-a și lit.b) CP , ca pedeapsa accesorie, pe durata prev de art. 71 alin.2 CP.

În temeiul art.88 alin. 1 CP s-a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii de 24 ore (începând cu data de 01.04.2013 ora 17,00 până la data de 02.04.2013 ora 17,00) și a arestării preventive din data de 02.04.2013 la zi și în temeiul art.350 alin.1 CPP s-a menținut starea de arest a inculpatului.

În temeiul art.3 , 4 alin.1 lit.b) și art.7 rap la pct.18 din Anexa parte integranta din Legea nr.76/2008 s-a dispus la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri prelevarea probelor biologice de la **inculpatul F.A.)** , in măsura in care nu sunt încălcate alte drepturi.

În temeiul art.14 rap la art.346 CPP cu referire la art.1349, art.1357, art.1381 și art. 1391 N.C.civ. s-a admis in parte actiunea civila formulata de partea vatamata V.A.P. , ... și a fost obligat inculpatul la plata in favoarea părții civile a sumei de 1500 Ron cu titlu de despăgubiri civile pentru daune morale.

În temeiul art.191 alin.1 CPP a fost obligat inculpatul la plata sumei de 750 Ron cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a hotărâ astfel, instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca emis in dosar nr. 3053/P/2013 la data de 23.04.2013 și înregistrat pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca sub nr. 10046/211/23.04.2013 s-a dispus trimiterea în judecată in stare de *arest preventiv* a inculpatului **F.A.** sub aspectul comiterii infractiunii de *tâlhărie prev și ped de art. 211 alin.1, alin. 2 lit.c Cod Penal cu aplicarea art. 37 lit.a) Cod Penal* .

S-a retinut in esență, in actul de sesizare al instantei , sub aspectul acuzatiei in sarcina inculpatului **F.A.** ca in data de 01.04.2013 in jurul orei 08,00 pe str. Detunata , prin aplicarea unei lovituri cu pumnul partii vatamate **V.A.P.** pentru care aceasta a avut nevoie de 4-5 zile de ingrijiri medicale , a sustras cheile din contactul autoturismului marca Citroen Xsara cu nr. ..., dupa care a determinat partea vatamata si pe martorul **B.S.C.** sa paraseasca autoturismul , iar el a revenit ulterior si a luat autoturismul .

Starea de fapt retinuta de organul de urmarire penala in cuprinsul actului de sesizare a fost probata cu procese verbale, planse foto, declaratii martori, plangere penala si declaratii parte vatamate, raport de constatare medico legala , declaratii învinuit/inculpat.

La data de 01.04.2013 s-a luat impotriva învinuitului **F.A.** măsura preventivă a reținerii pentru o durată de 24 de ore iar prin încheierea penala nr.31/C/A/02.04.2013 judecatorul detentiei din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca a dispus arestarea preventivă a inculpatului pentru o perioadă de 29 de zile, incepând cu data de 02.04.2012 pana la data de 03.04.2013 inclusiv, masura preventiva mentinuta ca legala si temeinica in conformitate cu prevederile art. 300/1 Cod Procedura Penala in sedinta camerei de consiliu din data de 26.04.2013 .

Pe parcursul urmării penale inculpatul **F.A.** nu a recunoscut comiterea faptei iar partea vatamata **V.A.P.** a aratat ca nu se constituie parte civila in procesul penal.

În cursul cercetării judecătorești instanța a audiat inculpatul F.A. și partea vătămată V.A.P., declarațiile acestora fiind consemnate la dosarul cauzei și a încuviințat proba testimonială în cadrul căreia a audiat martorul B.A. În privința martorilor B.S.C., S.P. și C.M. având în vedere imposibilitatea obiectivă de audiere a acestora în condiții de contradictorialitate și nemijlocire întrucât din procesele verbale de executare a mandatelor de aducere a rezultat că aceștia sunt plecați în străinătate, respectiv la muncă în mun. București instanța a dispus în conformitate cu prevederile art. 327 alin.3 Cod Procedura Penală dând citire declarațiilor date de aceștia în cursul urmăririi penale.

De asemenea anterior citirii actului de sesizare partea vătămată V.A.P. a arătat că înțelege să se constituie parte civilă în procesul penal cu suma de 3000 Ron reprezentând daune morale pentru suferința fizică și psihică provocată ca urmare a loviturilor primite de la inculpat, poziție consemnată în încheierea de ședință din data de 10.05.2013.

S-a solicitat IPJ Mureș fișă de cazier judiciar actualizată a inculpatului precum și Serviciului de Probatiune de pe lângă Tribunalul Mureș referatul de evaluare în privința inculpatului.

Analizând materialul probator administrat pe parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Atât inculpatul F.A. cât și partea vătămată V.A.P. și martorul B.S.C. se cunosteau de mai mulți ani, aproximativ 10 ani potrivit declarațiilor acestora, relațiile dintre aceștia fiind de amicitie.

În cursul lunii ianuarie 2013 inculpatul fiind la volanul autovehiculului personal a suferit un accident rutier soldat cu avarierea totală a autovehiculului, vină exclusivă în producerea acestuia revenind celuilalt conducător auto, societatea de asigurare datorând inculpatului suma de 7000 Ron. Pentru ridicarea acestei sume de bani inculpatul fiind plecat în Spania a mandatat pe martorul B.S.C. care, cu toate că a primit această sumă de la societatea de asigurare, a refuzat timp de câteva săptămâni în ciuda insistențelor inculpatului să i-o restituie, în realitate cheltuind-o împreună cu partea vătămată V.A.P., împrejurare adusă la cunoștința inculpatului în data de 31.03.2013.

Pe fondul acestei situații conflictuale legate de restituirea sumei de 7000 Ron în data de 01.04.2013 în jurul orei 07,00, inculpatul F.A. s-a deplasat cu autoturismul său marca Alfa Romeo pe str. D. din mun. Cluj-Napoca, la locuința martorului B.S.C., unde împreună cu acesta mai locuiau martorii B.A., S.P. și C.M. pentru a-i conduce pe aceștia pe aceștia la locul de muncă dar și pentru a cere socoteala martorului B. cu privire la suma de bani cheltuită.

Aflat în locuința martorului, inculpatul l-a întrebat pe martorul B.S.C. unde se află și partea vătămată V. întrucât a aflat că cei 7000 Ron au fost cheltuiți de martor împreună cu aceasta. Martorul B. i-a spus inculpatului că acesta se află la mătușa sa, iar el conduce mașina acestuia.

Apoi, martorul B. a coborât din apartament și s-a urcat în autovehiculul marca Citroen Xsara aparținând părții vătămate care se afla și acesta în autovehicul pe locul din dreapta față, neavând permis de conducere, fiind urmat îndeaproape de inculpat. A introdus cheile în contact însă mai înainte de a pune în mișcare autovehiculul inculpatul a deschis portiera stângă și i-a aplicat o

lovitura cu pumnul partii vatamate in zona fetei solicitandu-le totodata celor doi cu un ton amenintator sa paraseasca autovehiculul scotand cheile din contact, lezat și enervat fiind foarte tare fiind conform propriilor declaratii ca cei doi il mintiseră.

Inculpatul a încuiat autoturismul și i-a solicitat martorului B. sa mearga cu el cu masina sa marca Alfa Romeo până la stația de autobuz. Martorul a fost de acord și după ce l-a lăsat pe acesta în stația de autobuz, inculpatul a mers acasă, a lăsat autoturismul său, după care s-a întors și a luat autoturismul marca Citroen Xsara cu care s-a deplasat la muncă.

Împreună cu inculpatul s-au urcat in autovehicul si martorii B.A. , C.M. G. si S.P. , fara inasa ca acestia sa intrebe pe inculpat cui apartine acest autoturism.

Partea vătămată s-a întors dupa 15-20 minute pe str. D. si vazand ca autovehiculul sau lipseste l-a sunat pe inculpat , acesta din urma spunandu-i ca el a fost cel care a luat si cheile si autoturismul. Intrucat inculpatul a refuzat restituirea acestora conditionand restituirea autovehiculului de restituirea sumei de 7000 Ron partea vatamata a fost cea care a anunțat organele de politie care l-au depistat pe inculpat la locul de munca situat pe str. F. în din mun. Cluj-Napoca de unde a fost ridicat si condus la sediul politiei. In decursul aceleiasi zile autovehiculul marca Citroen Xsara si cheile acestuia au fost ridicate de la inculpat si restituite partii vatamate conform dovezilor de ridicare predare.

Urmare a loviturii primite partea vatamata a suferit leziuni la nivelul fetei care au necesitat pentru vindecare un numar de 4-5 zile de îngrijiri medicale conform raportului de constatare medico-legală nr. 2408/II/a/65/01.04.2013 eliberat de IML Cluj-Napoca.

Audiat fiind in cursul urmaririi penale atat cu prilejul aducerii la cunostinta a invinuirii si ulterior a acuzatiei dar si in fata judecatorului detentiei cu prilejul propunerii de arestare preventiva inculpatul F.A. nu a recunoscut comiterea faptei de talharie negand ca ar fi agresat-o pe partea vatamata (leziunile acestuia putand fi anterioare) si nici nu i-a amenintat in vreun fel pe partea vatamata si martorul B. sa paraseasca autovehiculul acestia iesind din masina de buna voie , luand inasa autovehiculul aparținand partii vatamate drept garantie pana la restituirea sumei datorate de cei doi.

În fata instantei de judecata inculpatul a recunoscut starea de fapt inasa nu a recunoscut ca ar fi aplicat lovitura cu pumnul partii vatamate in scopul de a o deposeda pe aceasta de autovehiculul ce –i apartinea , ci totul s-a petrecut în mod spontan fiind in stare de tulburare provocata de atitudinea anterioara a martorului B. dar si a partii vatamate V. care i-au cheltuit banii si *l-au luat de fraier*.

Martorii B.A. și C.M.G. au aratat in cursul urmaririi penale cu prilejul primelor declaratii date in fata organelor de cercetare penala ca in dimineata zilei de 01.04.2013 l-au văzut pe inculpat stând de vorbă cu partea vătămată, iar aceasta din urmă i-a dat de bunăvoie cheile de la autoturism cu care apoi au mers cu toții la serviciu, ulterior inasa cei doi martori retractand aceste declaratii si arătând că în realitate in dimineța respectivă nu au asistat la cele întâmplate între cei doi întrucât se aflau la gară, unde așteptat să fie luați de inculpat cu autoturismul pentru a merge la serviciu aspecte confirmate si de martorul S.P. audiat in cursul urmaririi penale.

Reaudiat în cursul cercetării judecătorești martorul B.A. nu a putut oferi detalii concludente cu privire la conflictul dintre cei trei arătând că el personal nu i-a văzut în dimineața de 01.04.2013 pe numiții B. și V.

De asemenea martorul ocular B.S.C. audiat fiind în faza de urmărire penală a confirmat evenimentele petrecute în dimineața zilei de 01.04.2013 cu privire la momentul agresiunii arătând că *în timp ce se afla la volan inculpatul F.A. a deschis portiera stângă și a început într-un timp foarte scurt să spună ceva, după care i-a aplicat o lovitură de pumn lui V.A.P., prin fața sa(...) după care a scos cheia din contact, creându-i un sentiment de teamă, fapt pentru care a și ascultat de indicațiile lui F.A. care le-a cerut să parasească imediat mașina.*

Potrivit prevederilor art.62 Cod Procedură Penală instanța de judecată este datoare că în vederea aflării adevărului judiciar să lămurească cauza sub toate aspectele pe bază de probe, probe ce nu au o valoare dinaintea stabilită (art.63 alin.2 Cod Procedură Penală) și odată analizând probele administrate să le rețină doar pe cele care reflectă adevărul.

Sub aspect probator din perspectiva art.69 Cod Procedură Penală declarațiile învinutului / inculpatului pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză iar pe de altă parte în cursul procesului penal inculpatul se bucură de prezumția de nevinovăție garantată de prevederile art.5/2 Cod Procedură Penală, sarcina administrării probelor în procesul penal revenind organelor de urmărire penală și instanței de judecată. Totodată, inculpatului îi este recunoscut dreptul de a nu face nici o declarație în fața organelor judiciare exercitându-și dreptul la tăcere, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția (art.66 alin.1 Cod Procedură Penală) însă cu toate acestea, în cazul în care există probe de vinovăție inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie.

De asemenea din aceeași perspectivă instanța reține că astfel cum Curtea EDO a statuat în *cauzele Luca contra Italiei și Al-Khawaja și Tahery contra Regatului Unit*, dacă în principiu toate mijloacele de probă aduse împotriva acuzatului trebuie să fie administrate în prezența sa și în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii, există și excepții de la această regulă, prin care nu trebuie însă să se încalce dreptul de apărare al acuzatului, care presupune că acuzatul să aibă posibilitatea reală și adecvată de a contesta declarațiile martorului și de a îi pune întrebări, fie la momentul în care martorul dă declarația fie la un moment ulterior. Chiar instanța europeană a reținut că instanțele naționale pot să folosească declarațiile martorilor din timpul urmăririi penale atunci când există un motiv întemeiat pentru lipsa martorului și atunci când condamnarea nu este întemeiată exclusiv sau de o manieră determinantă pe declarația martorului care nu a putut fi interogat de către acuzat.

În cauza de față instanța de judecată a reținut, fără a nega că stabilirea vinovăției inculpatului F.A. se fundamentează într-o măsură determinantă pe declarațiile martorilor absenți, raportat la circumstanțele specifice cauzei, atata timp cât inculpatul prin apărătorii săi alesi a avut posibilitatea reală și satisfacătoare de a contesta depozitiile acestora, că această soluție este compatibilă cu exigentele art.6 din Convenție, atata timp cât pe de o parte a făcut demersuri repetate și suficiente pentru a analiza existența unor motive obiective de a concluziona că audierea martorilor nu a putut fi realizată, iar pe de altă parte depozitiile acestor martori absenți în cursul cercetării judecătorești se coroborează și cu alte mijloace de

proba concludente fara ca intre acestea sa existe contradictii evidente. Asadar instanta a apreciat in dezacord cu apararea ca au fost respectate intru totul garantiile procesuale recunoscute inculpatului iar dreptul la aparare al acestuia nu a fost nici pe departe incalcat.

Din perspectiva prevederilor *art. 211 alin.1 Cod Penal* instanta a constatat ca infractiunea de talharie este o infractiune complexa avand doua obiecte juridice speciale dintre care unul principal- relatiile sociale referitoare la posesia sau detentia asupra bunurilor mobile si unul secundar constand in relatiile sociale referitoare la viata , integritatea corporala sau libertatea persoanei. De asemenea daca in alcatuirea laturii obiective intra cele doua activitati strans legate intre ele furtul si folosirea violentei din punct de vedere subiectiv fapta se poate comite doar cu forma de vinovatie a intentiei directe , ceea ce implica pe plan subiectiv atat scopul specific furtului - insusirea pe nedrept a bunului dar si scopul folosirii violentei pentru savarsirea furtului. Insa din punct de vedere subiectiv hotararea faptuitorului de a savarsi talharia poate fi luata de la inceput sau poate sa apara in timpul savarsirii acestuia, neavand asadar relevanta sub aspectul existentei infractiunii imprejurarea ca scopul insusirii pe nedrept a fost urmarit inaintea exercitarii violentelor ori daca acest scop a intervenit in timpul unor asemenea mijloace in vederea altei finalitati(*Decizia nr. 50/1971 a Tribunalului Suprem*) atata timp cat nu este necesara concomitenta apriorica a pozitiei subiective raportata la toate actiunile.

Derularea evenimentelor si rapiditatea cu care acestea s-au pretrecut astfel cum a fost prezentata denota in opinia instantei fara putinta de tagada ca sub aspect subiectiv ca inculpatul a urmarit ca prin mijlocirea violentei exercitate asupra partii vatamate sa o deposedeze pe aceasta de autovehiculul sau , stiut fiind ca intentia se degaja de cele mai multe ori din materialitatea faptelor si din exercitarea activitatilor specifice laturii obiective , respectiv , modalitatea in care inculpatul a actionat in concret , relevante in acest sens fiind chiar declaratiile congruente sub acest aspect ale partii vatamate V. si declaratiile martorului ocular B. potrivit carora acestia de teama au coborat din masina dupa ce inculpatul a aplicat lovitura cu pumnul partii vatamate.

Or , din aceasta perspectiva chiar daca inculpatul a incercat sa acrediteze ideea ca scopul actiunii sale nu a fost nicidecum acela ca prin violenta sa deposedeze partea vatamata de bunul sau ci a incercat sa aplice o corectie partii vatamate si abia apoi s-a hotarat sa ia autovehiculul pentru a-l tine drept gaj pana cand partea vatamata V. si martorul B. îi vor restitui datoria, în realitate inculpatul chiar daca nu a premeditat , a aplicat lovitura cu pumnul partii vatamate pentru a-i deposeda pe cei doi de autovehicul , ceea ce a si facut ulterior.

Pe de alta parte instanta a reținut ca sub aspectul raspunderii penale pentru savarsirea infractiunii de talharie nu are relevanta imprejurarea ca inculpatul nu a actionat cu intentia a insusi pe nedrept un bun , ci pentru a constrange partea vatamata la o prestatie legala sau la restituirii unei sume de bani ce formeaza obiectul unei conventii (*CSJ , Sectia Penala , decizia nr. 1732/1995*) , atata timp cat inculpatul prin conduita sa inculpatul nu a facut decat sa-si insuseasca in sensul legii penale, prin violenta , autovehiculul partii vatamate, atata timp cat in vederea realizarii acestui scop s-a intors , a luat autovehiculul si a plecat cu acesta la serviciu.

Fata de starea de fapt si argumentele de ordin juridic retinute instanta a apreciat cererea de schimbare a incadrării juridice din infractiunea de talharie in infractiunile de furt calificat si lovire intrucat nu ar fi intrunite in mod cumulativ cele doua conditii – deposedarea prin violenta si scopul insusirii bunului ca fiind neintemeiata sens in care va fi respinsa.

Fată de ansamblul materialului probator administrat in cursul procesului penal instanta a apreciat că prezumtia de nevinovăție garantată de dispozitiile art.5/2 Cod Procedură Penală și art.66 Cod Procedură Penală de care se bucură inculpatul a fost răsturnată, fapta și vinovăția acestuia rezultând dincolo de orice indoială rezonabilă din mijloacele de proba administrate constand partial in declaratiile inculpatului F.A. , plangerea penala si declaratiile partii vatamate V.A.P., declaratiile martorilor B.S.C., B.A., C.M.G., S.P. , certificatul medico legal eliberat partii vatamate , dovezile de ridicare si predare a bunului sustras, procesele verbale de cercetare la fata locului incheiate de catre organele de politie in data de 01.04.2013 in prezenta martorilor asistenti si plansele foto anexe dar si procesul verbal de prezentare a materialului de urmarire penala inculpatului la data de 09.04.2013.

În drept, fapta inculpatului F.A. , care, după condamnarea definitiva la pedeapsa de 2 ani si 4 luni inchisoare cu suspendare sub supraveghere aplicata prin sentinta penala nr. 1294/19.09.2012 a Judecatoriei Bistrita , definitiva la data de 14.01.2013 prin decizia penala nr. 35/R/14.01.2013 a Curtii de Apel Cluj , in cursul termenului de incercare de 5 ani , în data de 01.04.2013 in jurul orei 08,00 aflandu-se pe str. D. , prin aplicarea unei lovituri cu pumnul partii vatamate V.A.P. (pentru care aceasta a avut nevoie de 4-5 zile de ingrijiri medicale) , a sustras cheile din contactul autoturismului marca Citroen Xsara cu nr. BN 881 SE, dupa care a determinat partea vatamata si pe martorul B.S.C. sa paraseasca autoturismul , revenind ulterior si luand autoturismul intruneste elementele constitutive ale infractiunii de *talhărie in forma agravata prev și ped de art. 211 alin.1, alin.2 lit.c) Cod Penal cu aplicarea art. 37 alin.1 lit.a) Cod Penal* .

În procesul de individualizare si dozare a pedepsei ce s-a aplicat instanța a avut în vedere in mod plural criteriile generale de individualizare prev. de art.72 Cod Penal, limitele speciale de pedeapsă prevăzute de textul incriminator(inchisoarea de la 5 la 12 ani) , gradul de pericol social concret al faptei comise apreciat ca fiind unul ridicat, raportat la modul și mijloacele de comitere a faptei, pe timp de zi și in loc public fiind (pe strada) inculpatul in ciuda relatiilor de prietenie pe care le avea atat cu martorul B. cat si cu partea vatamata pe fondul unor divergente legate de restituirea sumei de 7000 Ron a preferat sa deposedeze partea vatamata de autovehiculul sau aplicand o lovitura cu pumnul acesteia, dovedind astfel dispret atat fata de amicul sau dar si fata de normele sociale , scopul ilicit urmarit de a confisca masina drept garantie pentru plata datoriei , sfidand astfel organele judiciare si procedand la a face justitie in propria maniera fara a se gandi la consecinte , valorile sociale lezate in urma comiterii faptei, respectiv patrimoniul părții vătămate dar si integritatea sa fizica si psihica , de persoana inculpatului care in ciuda varstei sale a fost condamnat pentru comiterea de infractiuni contra patrimoniului , condamnari cu suspendare conditionata dar si sub supraveghere a preferat in dispretul clementei acordate de organele de judecata sa continue si sa persevereze chiar in activitatea infractionala , atitudinea inculpatului care la inceputul

activitatii de cercetare penala a incercat sa zadarniceasca aflarea adevarului iar ulterior prin declaratiile sale a ingreunat activitatea de cercetare penală dar și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală(stare de recidiva postcondamnatorie in care inculpatul a comis fapta).

Cu toate acestea raportat la împrejurările concrete in care fapta sa petrecut dar si aspectele de ordin personal reliefate in cuprinsul referatului de evaluare nr. 64R/SPMS/ 21.05.2013 efectuat de catre Serviciul de Probatiune de pe langa Tribunalul Mures ce a scos in evidenta ca inculpatul provine dintr-o familie armonioasa, care îi acorda sprijin si in prezent, pregatirea sa scolara si profesionala acesta absolvind 10 clase in cadrul Grupului Scolar Samuil Micu din localitatea Sarmasu iar ulterior finalizarii studiilor lucrând in constructii , a respectat intru totul obligatiile si masurile impuse de catre instanta de judecata , este tatal un copil in varsta de 3 ani instanta apreciaza oportun a valorifica aceste împrejurari personale ca circumstante atenuante judiciare in conformitate cu prevederile art. 74 alin.2 Cod Penal urmand ca pedeapsa aplicata sa fie sub minimul special.

In schimb instanta nu a apreciat incidenta in cauza circumstanta atenuanta legala a provocarii neputand considera ca atitudinea anterioara a partii vatamate V. si a martorului B. ar constitui o provocare a inculpatului atata timp cat nu sunt intrunite cerintele imperative potrivit art. 73 alin.1 lit.b) Cod Penal cei doi nu au avut o comportare injurioasa sau amenintatoare de natura sa cauzeze inculpatului o stare de puternica tulburare sau emotie incat sa nu fie in stare sa se abtina de la o riposta prin savarsirea agresivitatii , mai degraba inculpatul a fost cel care a preferat sa rezolve o un diferend pe cale o cale total ilicita si ilegala , faptele comise neavand nici pe departe o semnificatie apropiata.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs inculpatul F.A. solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței judecătorești și rejudicând dosarul, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea complexă de tâlhărie prev de art 211 alin 1, alin 2 lit c Cod penal, cu aplicarea art. 37 lit a Cod penal, în infracțiunea de lovire prev de art 180 alin 2 Cod penal, și două infracțiuni de furt, având în vedere că au fost două momente distincte ale săvârșirii faptelor, respectiv furtul cheilor autoturismului și furtul autovehicolului.

În subsidiar, apreciază că se impune reținerea în favoarea sa a circumstanțelor atenuante prev de art 74 și 76 Cod penal, cu consecința reducerii pedepselor ce se vor aplica sub minimul special prevăzut de lege.

Examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, Curtea ajunge la următoarele constatări:

Constituie infracțiunea de tâlhărie furtul urmat de întrebuințarea de violențe, pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea.

Timpul scurs între sustragerea bunului și exercitarea violențelor asupra părții vătămate nu înlătură relația de intercondiționare a celor două fapte, câtă vreme este evident că, infracțiunea- mijloc (violențele) a fost comisă pentru ca inculpatul să-și asigure scăparea după comiterea infracțiunii- scop (furtul).

Potrivit art. 211 alin 1 din Codul penal, constituie infracțiunea de tâlhărie „furtul săvârșit prin întrebuințarea de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuințarea unor

astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea”.

În speță, sustragerea autoturismului este temeinic dovedită cu probele administrate, inculpatul însuși recunoscând în cele din urmă acest lucru.

Existența violențelor exercitate asupra părții vătămate de către inculpat, este de asemenea dovedită în mod cert cu declarațiile părții vătămate V.A.P., ale martorilor B.S.C., S.P., C.M., B.A., cu constatările și concluziile certificatului medico-legal al victimei și chiar cu declarația inculpatului F.A., care a recunoscut că a încercat să aplice o corecție părții vătămate și apoi s-a hotărât să însușească autovehicolul, pentru a-l ține drept gaj, până când partea vătămată îi va restitui datoria.

Scopul exercitării acestor violențe a fost în mod evident acela ca inculpatul să-și asigure scăparea.

Prin urmare, între cele două componente – acțiunea de smulgere a cheilor și acțiunea de exercitare a violențelor- există relația de intercondiționare cerută de art. 211 alin 1 din Codul penal, relații de conexitate între infracțiunea- scop și infracțiunea – mijloc, astfel că nu se pot reține existența a două infracțiuni distincte, una de furt calificat și una de lovire sau alte violențe.

Este adevărat că, acțiunea adiacentă trebuie să se comită înainte, în timpul sau imediat după aceasta.

Prin noțiunea de „imediat” nu trebuie înțeles însă că violențele se exercită neapărat în momentul următor actului de smulgere, în doctrină fiind admis că este posibil ca între cele două momente să treacă un interval de timp necesar urmăririi și prinderii inculpatului.

În speță, între furtul autoturismului și exercitarea violenței asupra părții vătămate s-a scurs un interval scurt de timp, conform declarațiilor părții vătămate și ale martorilor, astfel că, nu se poate susține că violențele au pierdut legătura cu scopul inculpatului de a-și asigura scăparea sau de a-și asigura păstrarea bunului.

Din declarațiile coroborate ale martorului ocular B.S. și ale părții vătămate V.A.P. rezultă fără dubiu că la 1 aprilie 2013 pe timp de zi și în loc public, inculpatul prin aplicarea unei lovituri cu pumnul în fața victimei, agresiune în urma căreia aceasta a avut nevoie de 5 zile de îngrijiri medicale, a sustras cheile din contactul autoturismului marca Citroen X Sara cu nr ..., după care i-a determinat pe cei doi să părăsească autoturismul, revenind la un interval scurt de timp însușind și autovehicolul.

Curtea reține că potrivit art 211 din Codul penal, tâlhăria este un furt comis cu violență, fiind o infracțiune complexă, unică prin voința legiuitorului.

În conținutul infracțiunii sunt întrunite infracțiuni distincte, cum sunt furtul, amenințarea, fapte care aduc atingere integrității corporale sau sănătății persoanei.

În consecință, și elementul material al infracțiunii are o structură complexă. Acesta este alcătuit în primul rând din elementul material al infracțiunii de furt, care constituie componenta principală a structurii complexe a elementului material al infracțiunii de tâlhărie.

Al doilea element component, adiacent față de primul, îl reprezintă o violență fizică prin intermediul căreia inculpatul săvârșește furtul sau încearcă să păstreze bunul furat, să ștergă urmele infracțiunii sau să-și asigure scăparea, cum este cazul în speță.

Aceste elemente componente sunt într-o relație de condiționare, în sensul că infracțiunea de tâlhărie există numai atunci când violențele sunt săvârșite în scopul

comiterii furtului, ca inculpatul să păstreze bunul sustras, să șteargă urmele infracțiunii sau să-și asigure scăparea.

De asemenea, o condiție esențială a infracțiunii este săvârșirea efectivă a actului adiacent, care trebuie să se comită în raport cu furtul, înainte, în timpul sau imediat după aceasta.

Curtea reține că dacă depozitarea părții vătămate de autoturism s-a realizat prin violențe ce au pricinuit acesteia o vătămare a integrității corporale, pentru a cărei vindecare a fost nevoie de îngrijiri medicale timp de 5 zile, fapta săvârșită constituie infracțiunea unică complexă de tâlhărie prev de art 211 alin 1 și alin 2 lit c Cod penal cu art 37 lit a Cod penal, iar nu în concurs ideal de infracțiuni : furt calificat și lovire cu aplicarea art 33 lit b Cod penal.

Timpul scurs de la sustragerea cheilor autovehicolului și până la exercitarea violențelor asupra victimei nu înlătură relația de intercondiționare a celor două fapte, fiind evident că, violențele, respectiv infracțiunea mijloc a fost comisă pentru păstrarea bunului și a-și asigura scăparea după comiterea infracțiunii scop (furtul autovehicolului).

Curtea va înlătura apărarea inculpatului în sensul că a însușit autovehiculul părții vătămate, pentru a o determina pe aceasta să-i restituie o sumă de bani împrumutată, deoarece practica judiciară este unanimă cu privire la acest aspect, relevând că **“Împrejurarea că inculpații se credeau îndreptățiți la luarea unor bunuri din posesia părții vătămate, deoarece aveau de încasat o sumă de bani de la aceasta, condiționând restituirea bunurilor de o împrejurare incertă – plata pretinsei datorii – este lipsită de relevanță în ceea ce privește existența laturii subiective a infracțiunii de tâlhărie și nu înlătură intenția de însușire”**.

În același sens, tot instanța supremă a decis că **“invocarea de către inculpat a unui drept asupra bunului sustras este irelevantă, valorificarea pretențiilor patrimoniale nefiind permisă decât pe căile prevăzute de lege”**.

Înalta Curte de Casație și Justiție într-o altă speță a decis că **“intenția de tâlhărie există și în situația în care autorul faptei a luat bunurile fără consimțământul proprietarului și prin violentarea acestuia, sub pretext că acesta refuză să-i înapoieze o sumă de bani împrumutată”**. Aceeași instanță a statuat că **“din punctul de vedere al realizării conținutului infracțiunii de tâlhărie, nu interesează cui aparține dreptul de proprietate sau de coproprietate asupra bunului, relevant fiind numai că, în momentul săvârșirii infracțiunii, bunul se afla în posesia sau detenția legitimă a altei persoane; așadar, urmărind să dobândească fără drept posesia unor bunuri din detenția altuia, inculpatul acționează cu intenția de a fura sau tâlhări”**. Într-o altă decizie, instanța supremă a învederat că **“împrejurarea că inculpatul se credea îndreptățit a i se restitui o sumă de bani de către partea vătămată, este fără relevanță sub aspectul analizat și nu exclude conștiința însușirii pe nedrept a lucrurilor în cauză, atâta timp cât el cunoștea că partea vătămată are drept de proprietate asupra acelor lucruri și le-a luat din posesia acesteia fără consimțământul său”**.

Sușinerile inculpatului recurent, în sensul că depozitarea părții vătămate nu s-a făcut în scopul însușirii pe nedrept, ci pentru a recupera datoria victimei către inculpat, sunt contrazise de probe și totodată, fără relevanță în ce privește existența infracțiunii și încadrarea ei juridică, **restabilirea unor drepturi pretins încălcate neputându-se face prin acte de însușire a bunului, ci numai pe căile prevăzute de lege.**

Întrucât condamnarea inculpatului s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5² C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Cât privește al doilea motiv de recurs, vizând netemeinicia sancțiunii aplicate și a modului de executare a acesteia, se remarcă următoarele:

Curtea, constată că Judecătoria a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește quantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptelor comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare privative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii quantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Instanța de recurs consideră că pedeapsa rezultantă de 5 ani și 4 luni închisoare, reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de recurent, concretizate prin modul în care acesta a acționat, prin săvârșirea unei infracțiuni de tâlhărie, și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al recurentului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărei atitudine în societate și procesuală în cauză, este negativă, încercând să plaseze vinovăția asupra altor persoane.

Nu poate fi omis faptul că inculpatul a comis faptele în stare de recidivă postcondamnatore prev de art 37 lit a Cod penal, în perioada termenului de încercare al unei sancțiuni în privința căruia se dispusese suspendarea sub supraveghere a sancțiunii.

Față de modul de săvârșire a faptelor, quantumul sancțiunii rezultante de 5 ani și 4 luni închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar individualizarea sa, prin privare de libertate, va contribui la o reinsertie socială reală a acestuia, ținând cont de vârsta tânără de 21 de ani, de starea de recidivă, de faptul că nu este încadrat în muncă.

Quantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptelor comise, consecințele acestora, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385/9 pct.14 C.pr.pen.

Așa fiind, recursul inculpatului se va respinge ca nefondat, în baza art. 385¹⁵ pct.1 lit.b împotriva sentinței penale nr. 772 din 14 iunie 2013 a Judecătoriei Cluj Napoca.

Se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatului **F.A.** timpul arestului preventiv, începând cu data de **1 aprilie 2013** și până în prezent.

Se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj- suma de 50 lei onorariu partial pentru apărător din oficiu- ...-, ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției, în baza art. 189 Cod procedură penală.

Inculpatul va fi obligat să plătească în favoarea statului suma de 350lei cheltuieli judiciare, din care 50 lei reprezentând onorar avocațial partial, conform art. 192 alin.2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

Contopire pedepse. Spor. Raționament

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1119/R din 11 septembrie 2013

Analizând actele și lucrările dosarului nr. ..., înregistrat la Curtea de Apel Cluj în data de 12 august 2013, instanța constată că prin Sentința penală nr. 485 din 19 iulie 2013, pronunțată de Tribunalul Maramureș, în temeiul art. 449 alin.1 lit. a Cod procedură penală s-a admis cererea formulată de condamnatul petent U.R. ..., deținut în Penitenciarul ... – și în consecință s-a descontopit pedeapsa de 13 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b, c (dreptul de a fi asociatul sau administratorul unei societăți comerciale) Cod penal aplicată prin sentința penală nr. 162/07.06.2011 a Tribunalului Tulcea, rămasă definitivă la data de 28.06.2011 prin neapelare, în componentele de:

- 13 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b, c (dreptul de a fi asociatul sau administratorul unei societăți comerciale) Cod penal;

- 2 ani închisoare.

- 6 ani și 6 luni închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b, c Cod penal; 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b, c Cod penal, și 811 zile închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 3074/6 noiembrie 2001 a Judecătoriei Ploiești, definitivă prin Decizia penală nr. 704/29 mai 2002 a Tribunalului Prahova;

- pedeapsa de 5 ani închisoare și cea de 370 zile închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 525/25 februarie 2003 a Judecătoriei Ploiești;

- 10 ani închisoare și 370 zile închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 192 din 13 aprilie 2004 a Tribunalului Prahova, definitivă prin Decizia nr. 4994 din 5 octombrie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

- restul de 370 zile închisoare neexecutat din pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 358 din 10 februarie 1999 a Judecătoriei Ploiești (contopite prin Sentința penală nr.544/8 decembrie 2005 a Tribunalului Constanta).

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 13 ani închisoare și interzicerea pe o durată de 3 ani a dreptului de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, a dreptului de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și pedeapsa complementară a degradării militare aplicată din sentința penală nr.192/2004 a Tribunalului Prahova, pedepse aplicate prin sentința penală nr. 219/26.05.2011 a Tribunalului Cluj, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 774 din 04.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în componentele de :

- 7 ani și 6 luni închisoare, pedeapsă compusă din: 6 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b Cod penal, restul de 7 ani 4 luni și 15 zile, rămas neexecutat din pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 544/2005 a Tribunalului Constanța și sporul de o lună și 15 zile;

- 7 ani 4 luni și 15 zile închisoare, pedeapsă compusă din: 6 ani și 8 luni închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b Cod penal și restul de 7 ani 4 luni și 15 zile, rămas neexecutat din pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.544/2005 a Tribunalului Constanța;

- 7 ani 4 luni și 15 zile închisoare, pedeapsă compusă din: 1 an și 6 luni închisoare și restul de 7 ani 4 luni și 15 zile, rămas neexecutat din pedeapsa de 10 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.544/2005 a Tribunalului Constanța;

- 12 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 al. 1 lit. a și b Cod Penal, pedeapsă aplicată prin sentința penală nr. 1514/14.12.2009 a Judecătoriei Gherla, s-a înlăturat sporul de 6 luni închisoare (aplicat prin sentința penală 1514/14.12.2009) și sporul de 3 luni închisoare (aplicat prin sentința penală nr. 544/2005 a Tribunalului Constanța), repunând pedepsele în individualitatea lor, respectiv:

- pedeapsa de 6 ani și 6 luni închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b din Codul penal, pronunțată prin sentința penală nr. 3074/2001 a Judecătoriei Ploiești;

- pedeapsa de 4 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 3074/2001 a Judecătoriei Ploiești,

- pedeapsa de 5 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 525/2003 a Judecătoriei Ploiești,

- pedeapsa de 5 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 298/2003 a Judecătoriei Arad,

- pedeapsa de 10 ani închisoare și pedeapsa complementară a degradării militare, pronunțată prin sentința penală nr. 192/2004 a Tribunalului Prahova,

- pedeapsa de 5 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 397/2006 a Judecătoriei Roman,

- pedeapsa de 3 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 668/2006 a Judecătoriei Piatra Neamț,

- pedeapsa de 2 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 126/2006 a Tribunalului Sibiu,

- pedeapsa de 12 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr.126/2006 a Tribunalului Sibiu,

- pedeapsa de 3 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 515/2007 a Judecătoriei Constanța,

- pedeapsa de 6 luni închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău,

- pedeapsa de 9 luni închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău,

- pedeapsa de 9 luni închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău,

- pedeapsa de 9 luni închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău,

- pedeapsa de 5 ani închisoare, pronunțată prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău.

- pedeapsa de 4 ani închisoare pronunțată prin sentința penală nr.548/2007 a Judecătoriei Suceava.

- sporul de 1 an aplicat prin decizia penală nr. 774/04.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

- sporul de 2 ani aplicat prin sentința penală nr. 93/22.06.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea;

S-a constatat că faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 3074/2001 a Judecătoriei Ploiești, prin sentința penală nr. 525/2003 a Judecătoriei Ploiești, prin sentința penală nr. 298/2003 a Judecătoriei Arad, prin sentința penală nr. 192/2004 a Tribunalului Prahova, sunt concurente cu faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 544/2005 a Tribunalului Constanța, iar pedepsele aplicate prin hotărârile de mai sus au și fost contopite prin sentința penală nr. 544/2005, pedeapsa rezultantă stabilită prin această sentință reprezentând primul termen al recidivei mari postcondamnatorii.

În temeiul art. 33 lit. a Cod Penal s-a constatat că faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 219/2011 sunt concurente cu cele pentru care acesta a fost condamnat prin sentința penală nr. 397/2006 a Judecătoriei Roman, definitivă la data de 16.11.2007 prin decizia penală nr. 286/2007 a Tribunalului Neamț, prin sentința penală nr.668/2006 a Judecătoriei Piatra Neamț, definitivă la data de 17.07.2006 prin neapelare, prin sentința penală nr. 126/2006 a Tribunalului Sibiu, definitivă la data de 27.04.2007 prin decizia penală nr. 2268/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin sentința penală nr. 515/2007 a Judecătoriei Constanța, definitivă la data de 08.05.2007 prin neapelare, prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău, definitivă la data de 30.12.2008 prin neapelare, prin sentința penală nr.548/2007 a Judecătoriei Suceava, definitivă prin decizia penală nr.239 din 2 iulie 2008 a Tribunalului Suceava și prin sentința penală nr. 162/07.06.2011 a Tribunalului Tulcea, rămasă definitivă la data de 28.06.2011 prin neapelare.

În baza art. 34 lit. b Cod Penal s-au contopit toate pedepsele pentru infracțiunile concurente, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 13 ani închisoare la care s-a adăugat sporurile de: 3 luni, 6 luni, 1 an, 2 ani, o lună și 15 zile urmând ca petentul să execute 16 ani și 10 luni și 15 zile închisoare și interzicerea inculpatului pe o durată de 5 ani a dreptului de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și a dreptului de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat, fiind menținută și aplicarea pedepsei complementare a degradării militare provenită din sentința penală nr. 192/2004 a Tribunalului Prahova.

Cu consecințele prevăzute de art. 71, 64 lit. a teza a II - a Cod Penal.

În temeiul art. 36 alin. 3 Cod penal s-a dedus din pedeapsa rezultată în urma contopirii arestul preventiv cuprins între: 31.08.2006-16.12.2008 și perioadele executate: 06.06.2003–20.01.2006 și începând cu 17.12.2008, la zi.

S-au anulat mandatele de executare emise în baza sentințelor anterioare și s-a dispus emiterea unui nou mandat conform prezentei.

Conform art. 192 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia, inclusiv onorariul apărătorului desemnat din oficiu ce se va achita din fondurile Ministerului Justiției către d-na avocat Olar Iulia, în cuantum de 100 lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 219/2011 sunt concurente cu cele pentru care acesta a fost condamnat prin sentința penală nr. 397/2006 a Judecătoriei

Roman, definitivă la data de 16.11.2007 prin decizia penală nr. 286/2007 a Tribunalului Neamț, prin sentința penală nr.668/2006 a Judecătoriei Piatra Neamț, definitivă la data de 17.07.2006 prin neapelare, prin sentința penală nr. 126/2006 a Tribunalului Sibiu, definitivă la data de 27.04.2007 prin decizia penală nr. 2268/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin sentința penală nr. 515/2007 a Judecătoriei Constanța, definitivă la data de 08.05.2007 prin neapelare, prin sentința penală nr. 2434/2008 a Judecătoriei Bacău, definitivă la data de 30.12.2008 prin neapelare, prin sentința penală nr.548/2007 a Judecătoriei Suceava, definitivă prin decizia penală nr.239 din 2 iulie 2008 a Tribunalului Suceava și prin sentința penală nr. 162/07.06.2011 a Tribunalului Tulcea, rămasă definitivă la data de 28.06.2011 prin neapelare.

În baza art. 34 lit. b s-au contopit toate pedepsele pentru infracțiunile concurente și s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 13 ani închisoare la care s-au adăugat sporurile de 3 luni, 6 luni, 1 an, 2 ani, o lună și 15 zile urmând ca petentul să execute 16 ani și 10 luni și 15 zile închisoare și interzicerea inculpatului pe o durată de 5 ani a dreptului de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și a dreptului de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat, fiind menținută și aplicarea pedepsei complementare a degradării militare provenită din sentința penală nr. 192/2004 a Tribunalului Prahova.

Sporurile s-au adăugat în totalitate pedepsei rezultate în urma contopirii deoarece, în opinia instanței, acestea au dobândit, până la acest moment, autoritate de lucru judecat.

Împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul Maramureș a declarat recurs condamnatul U.R.

Criticile aduse de acesta hotărârii primei instanțe vizează sporul de pedeapsă aplicat la pedeapsa rezultantă de 13 ani.

În aprecierea condamnatului instanța de fond a procedat greșit atunci când a dispus cumularea tuturor sporurilor de pedeapsă pe care apoi le-a adăugat la pedeapsa rezultantă de 13 ani.

Recursul declarat în cauză este fondat.

Constatând existența concursului de infracțiuni, prima instanță a repus în individualitatea lor pedepsele contopite anterior prin Sentința penală nr. 162 din 07.06.2011 a Tribunalului Tulcea și Sentința penală nr. 219 din 26.05.2011 a Tribunalului Cluj, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 774 din 04.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

După efectuarea acestei operații de descontopire și înlăturare a sporurilor de 3 luni, 6 luni, 1 an, 2 ani, o lună și 15 zile, instanța a procedat potrivit art. 34 lit. b, alegând pedeapsa cea mai grea, aceea de 13 ani.

Aprecierea instanței potrivit căreia sporurile înlăturate trebuie cumulate și adunate la pedeapsa rezultantă, vine în contradicție cu dispozițiile art. 34 lit. b.

Textul în discuție prevede că, atunci când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, sporită până la maximul special, iar când acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la 5 ani.

Pentru a evita aplicarea sporului multiplu, instanța trebuia să aplice sporul cel mai mare, care putea fi majorat în condițiile în care ar fi apreciat că pedeapsa rezultantă ar fi nesatisfăcătoare pentru reeducarea condamnatului.

Prin aplicarea sporului de 2 ani, cel mai mare dintre sporuri, nu se aduce atingere autorității de lucru judecat, decât în situația în care instanța aplică un spor mai mic.

Pentru considerentele arătate în cuprinsul acestei decizii, Curtea va admite recursul declarat de condamnatul U.R., împotriva sentinței penale nr.485/19.07.2013 a Tribunalului Maramureș, pe care o va casa cu privire la sporul aplicat pedepsei rezultante și rejudicând în această limită va dispune ca petentul să execute pedeapsa rezultantă, aceea de 13 ani închisoare la care se va adăuga sporul cel mai mare de 2 ani, urmând a executa în final **15 ani închisoare**.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței penale recurate.

Se va stabili onorariu apărătorului din oficiu în sumă de 100 lei în favoarea avocat ... din cadrul BCAJ Cluj, sumă ce va fi avansată din fondurile Ministerului Justiției.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea cauzei în recurs vor rămâne în sarcina statului. (Judecător Sorina Siserman)

Verificarea regularității actului de sesizare. Obiect. Restituire pentru refacerea actului de sesizare. Restituire pentru refacerea urmăririi penale

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1157/R din 18 septembrie 2013

Prin sentința penală nr. 19 din 27 februarie 2013 pronunțată în dosarul nr. 2645/84/2012 a Tribunalului Sălaj, în baza art. 332 alin. (2) teza 2, rap. la art.197 alin.(2) teza 2 și art.264 comb. cu art.263 alin.(1) și (2) Cod procedură penală, instanța s-a desesizat și a restituit cauza din **Dosar nr.351/P/2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj** – privind pe inculpații **M.V.**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1, 2, 3 și 5 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **M.I.**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1, 2, 3 și 5 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **P.V.M.G.**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **N.P.L.**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **B.S.R. Simona**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal – la procuror, pentru refacerea urmăririi penale.

(...)

Asupra cauzei penale de față, tribunalul a reținut următoarele:

În ședința publică din data de 20.02.2013, ce se constituie în prima zi de înfățișare pentru verificarea regularității actului de sesizare a instanței, în conf. cu prev. art.300 Cod pr.pen. și mai înainte de a se trece la cercetarea cauzei dedusă judecății, apărătorii inculpaților au invocat mai multe **motive de nelegalitate**, privind atât *actele de urmărire penală* cât și *conținutul rechizitoriului*, ca atare, după cum rezultă din încheierea de ședință, în care au fost consemnate dezbaterele pe această temă și care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Criticile aduse, sunt expuse de altfel pe larg și în **concluziile scrise**, depuse la dosar de apărătorii inculpaților M.V. și M.I., critici la care practic au achiesat toți apărătorii inculpaților și unde se arată următoarele:

Mai întâi s-a invocat **excepția nulității absolute a Rezoluției din 14.11.2007 a DIICOT - Biroul Teritorial Sălaj** (privind începerea urmăririi penale) raportat la încălcarea dreptului la apărare iar apoi, în temeiul art. 197 cp, art. 70, art. 263 c.p.p., art. 300 c.p.p. și art. 332 c.p.p., excepția nulității actelor de urmărire penală întocmite, după data de 14.11.2007 cu încălcarea dreptului la apărare, inclusiv nulitatea actului de sesizare a instanței (rechizitoriul din 14.05.2012) și se solicită restituirea cauzei la procuror, în vederea refacerii urmăririi penale și refacerii actului de sesizare a instanței, în temeiul art. 197 c.p., art. 332 c.p.p., raportat la art. 70, art. 263 c.p.p., art. 300 c.p.p.

În susținerea acestei cereri, se dezvoltă următoarele argumente:

„[La data de 14.11.2007 organul de cercetare penală investit cu soluționarea cauzei, respectiv **DIICOT - Biroul teritorial Sălaj**, dispune prin **Rezoluția din 14.11.2007**, începerea urmăririi penale față de inculpatul M.V. pentru infracțiunile prevăzute de art. 8 alin.1 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 al. 2 c.p și în aceeași zi, respectiv la data de 14.11.2007 se întocmește proces verbal prin care se aduce la cunoștință inculpatului că "are dreptul de a-și angaja apărător ales și de a nu face nici o declarație, atrăgându-i-se atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa".

Începerea urmăririi penale, precum și aducerea la cunoștință a învinuirii (care lipsește în prezenta cauză), momente extrem de importante sub aspect procesual penal, au avut loc doar formal, întrucât nu se face referire în cuprinsul acestei rezoluții despre acte materiale în concret pentru ca învinuitul să își poată face o apărare efectivă, în concret și în raport de învinuirea care se aduce.

Mai mult decât atât, după cum s-a putut constata, prin procesul verbal din aceeași dată (14.11.2007), învinuitului nu i se aduce la cunoștință nici o învinuire, ci i se aduce la cunoștință dreptul la apărare și dreptul de a nu face nici o declarație, aducerea la cunoștință a învinuirii lipsind.

Ori în conformitate cu dispozițiile, **art. 70 alin. 2 Cod pr. pen**, aducerea la cunoștință a învinuirii este obligatorie : „învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declarație, i se pune în vedere să dedare tot ce știe cu privire la faptă și la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta”.

Deși față de restul inculpaților s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care a fost începută urmărirea penală (prin **Ordonanța DIICOT - Serviciul Teritorial Cluj** din data de **02.11.2010**), față de inculpatul M.V., nu s-a dispus schimbarea încadrării juridice în nici un mod.

Prin **Rezoluția Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj**, din data de **23.05.2011**, s-a constatat faptul că "împotriva învinuiților M.V. și M.I. s-au efectuat cercetării sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art. 215 alin. 1,2,3 și 5 cp și art.290 cp" - mențiune eronată întrucât față de inculpatul M.V. s-au efectuat cercetării sub aspectul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 8 alin. 1 din L. 241 din 2005 și pentru alte infracțiuni față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale.

Având la bază această constatare eronată, s-a dispus începerea urmăririi penale față de inculpatul M.V., pentru infracțiunile prev. de art. 215 alin. 1,2,3 și 5 cp și art.290 cp, reținându-se ca și stare de fapt că : "în perioada 2002-2006 învinuitul M.V. personal sau prin alte persoane interpușe a înființat, coordonat și administrat mai multe societăți comerciale pe raza jud. Sălaj (...) între aceste societăți comerciale a creat un lanț, cu scopul disimulării unei aparente legale a operațiunilor având ca punct final însușirea în mod fraudulos a unor sume de la bugetul de stat".

Nici de această dată nu s-a precizat în concret actele materiale care formează învinuirea (nici măcar ca și număr). Și de această dată nu s-a putut face decât o descriere sumară și astfel începerea urmăririi penale devine pur formală la fel ca și aducerea la cunoștință a acestei învinuiri (nedescrie în concret), consecința fiind aceea că inculpatului M.V. i s-a încălcat dreptul la apărare prin aceea că a fost pus în imposibilitate de a formula o apărare efectivă în concret și în raport de o învinuire concretă (prin descrierea unor acte materiale cu raportare elementele ce pot forma o infracțiune).

Cu toate acestea, prin **Rechizitoriul din data de 14.05.2012** s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului M.V. pentru infracțiunea de înșelăciune și fals (art. 215 și art. 290 cod penal), raportat la aceleași acte premergătoare efectuate în aceeași cauză, sub aspectul stării de fapt reținându-se ca esență inducerea în eroare a organelor de control fiscal obținându-se fără drept rambursării de TVA - din nou fără a fi precizate în concret actele materiale și data săvârșirii acestora.

Potrivit **art. 300 c.p.p.** instanța este datoare să verifice chiar și din oficiu la prima înfățișare regularitatea actului de sesizare iar aliniatul 2 statuează că, atunci când sesizarea nu este făcută conform legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen acordat în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia.

Pe de altă parte, conform **art. 332 al. 2 C.p.pen.** instanța s-a desesizat și a restituit cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.

Dispozițiile art. 300 și respectiv 332 C.p.pen. constituie norme ce reglementează distinct **două momente procedurale diferite**, care nu se pot confunda, însă în realitate ele pot avea ca punct de plecare aceeași situație juridică, cum este și cazul de față.

Instanțele de judecată nu își desfășoară activitatea decât în baza unui act de sesizare, în cazul de față rechizitoriu, care este supus verificării instanței, conform art. 300 C.p.pen. sub aspectul regularității sale, ceea ce desemnează condițiile de fond și de formă de a căror respectare depinde legala sesizare și investire a instanței, în acest context fiind avute în vedere natura actului de sesizare, dacă autorul actului era îndreptățit a-l emite, respectarea celorlalte cerințe de formă ale actului (ex. semnarea actului aplicarea ștampilei instituției, confirmarea rechizitoriului etc.).

În plus însă, conform **art. 263 C.p.pen.** rechizitoriul prin care s-a dispus trimiterea în judecată și sesizarea instanței de judecată trebuie să se limiteze la fapta (ori faptele) și persoana (ori persoanele) pentru care s-a efectuat urmărirea penală, în sensul că nu se poate dispune trimiterea în judecată pentru o faptă pentru care inculpatul nu a fost învinuit și ascultat în vederea exercitării dreptului său la apărare.

În același sens, urmărirea penală instituie și consacră garanții ale dreptului la apărare iar trimiterea direct în judecată a unei persoane față de care nu au operat aceste

garanții nu este admis, un rechizitoriu ce a depășit aceste limite nefiind în principiu legal întocmit și neputând produce efectul trimiterii în judecată pentru acele fapte ori persoane față de care nu s-a efectuat urmărirea penală.

Revenind la situația în speță, s-a putut constata că într-adevăr, în cazul de față lipsește aducerea la cunoștință a învinuirii, din rezoluția procurorului de începere a urmăririi penale din data de 14.11.2007, lipsește identificarea faptelor ce fac obiectul învinuirii și în plus, prin prisma celor precizate mai sus, dincolo de ambiguitatea și neclaritatea cu care procurorul descrie faptele de care inculpații au fost învinuiți, astfel s-a încălcat dreptul la apărare, deoarece nu li s-a explicat în ce constau actele materiale de comiterea cărora sunt învinuiți (după cum nu se precizează nici în rechizitoriu, descrierea faptelor fiind deosebit de succintă), unora dintre inculpați, nici nu li s-a adus la cunoștință nici vechea și nici noua învinuire și nici nu s-a prezentat materialul de urmărire penală (spre exemplu inculpatei B.S.R. nu i-a fost adusă la cunoștință învinuirea, nici cu ocazia începerii urmăririi penale pentru evaziune fiscală în 28.01.2008 și nici cu ocazia schimbării încadrării juridice și nici nu i-a fost prezentat materialul de urmărire penală) și ca atare, învinuiții (inculpați în această fază) nu și-au putut exercita dreptul la apărare, aceste lacune neputând fi suplinite prin prezentarea materialului de urmărire penală (unde li s-a adus la cunoștință doar încadrarea juridică) și nici de către instanța de judecată, câtă vreme judecata se mărginește la fapta și persoana arătată în actul de sesizare, conform art. 317 C.p.pen., însă numai în măsura în care au fost parcurse celelalte etape obligatorii anterioare sesizării instanței.

Mai mult, pentru a determina în mod neîndoios ce se înțelege prin faptă și persoană arătate în actul de sesizare, este necesar ca art. 317 C.p.pen. ("Obiectul judecării - Judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare a instanței iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea") să fie interpretat prin raportare la dispozițiile art. 263 C.p.pen., ce reglementează cuprinsul rechizitoriului, în acest din urmă text de lege fiind prevăzut că rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală.

Textul face vorbire de faptă, nu de încadrarea sa juridică, distincția fiind suficient de clară pentru a stabili obligația descrierii actelor materiale ce constituie "fapta" și nu a unui text de lege ce incriminează această "faptă". Consideră apărătorii inculpaților că instanța nu a putut să procedeze conform art. 335 C.p.pen., câtă vreme procurorul prin rechizitoriu a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și a dispus trimiterea în judecată a inculpaților și pentru acte materiale, în privința cărora însă nu s-a desfășurat faza de urmărire penală și nu au fost respectate celelalte garanții ale dreptului la apărare al inculpaților.

Valabilitatea rechizitoriului în condițiile depășirii limitelor sale legale se examinează în cadrul unei nulități absolute conform **art. 197 al. 2 C.p.pen.** cel puțin din perspectiva respectării dreptului la apărare, inculpații fiind trimiși în judecată și pentru fapte pentru care nu s-a efectuat urmărirea penală.

Sub acest aspect, rechizitoriul face trimitere la alte fapte penale decât cele care au făcut obiectul începerii urmăririi penale, astfel cum sunt acestea descrise prin Rezoluția din data de 14.11.2007.

Ori, în cazul în care, pe parcursul urmăririi penale s-ar fi identificat și alte acte materiale (decât cele descrise în cuprinsul începerii urmăririi penale) era imperios necesar

a se dispune extinderea cercetărilor și începerea urmăririi penale pentru fiecare act material distinct în parte.

"Art. 238. - Organul de cercetare penală, dacă constată fapte noi în sarcina învinutului sau inculpatului ori împrejurări noi care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale ori s-a pus în mișcare acțiunea penală sau date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea acelei fapte, este obligat să facă propuneri procurorului pentru extinderea cercetărilor penale sau schimbarea încadrării juridice. Propunerile se înaintează în cel mult 3 zile de la data constatării faptelor, împrejurărilor sau persoanelor noi. Procurorul va decide, prin ordonanță, în cel mult 5 zile."

Astfel în lipsa existenței unei dispoziții de extindere a cercetărilor și de începere a urmăririi penale și pentru alte acte materiale decât cele cuprinse în rezoluția de începere a urmăririi penale din data de 14.11.2007, nu s-a putut dispune punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată pentru aceste fapte (acte materiale) pentru care nu există începută urmărirea penală.

Așadar, regularitatea conținutului rechizitoriului (art. 263 C.p.pen.) ca act de sesizare al instanței, se plasează în domeniul normei procesual-penale imperative de ordine publică iar încălcarea cerințelor legale referitoare la actul de sesizare se integrează cazului de nulitate absolută prevăzut expres de art. 197 al. 2 C.p.pen.

Tot astfel, neefectuarea actelor procesual penale referitoare la extinderea urmăririi penale și neaducerea la cunoștința învinuților a acestor aspecte în vederea exercitării efective a dreptului lor la apărare contravine art. 6, art.238 și art. 263 C.p.pen. ceea ce atrage incidența prevederilor art. 197 al. 4 C.p.pen.

Concluzionând, inculpații au fost trimiși în judecată pentru alte fapte decât cele pentru care s-a efectuat urmărirea penală, sub acest aspect fiind incident cazul de nulitate prevăzut de art. 197 al. 2 C.p.pen. cu referire la regularitatea actului de sesizare și cazul de nulitate relativă prev. de art. 197 al. 4 C.p.pen., cu referire la încălcarea dreptului la apărare consacrat de art. 6 C.p.pen.

Neîntocmirea actelor procesual penale de extindere a urmăririi penale și pentru actele materiale cuprinse în rechizitoriu (față de cele cuprinse în Rezoluția de începere a urmăririi penale) impune instanței a admite ambele excepții, deoarece chestiunea nu poate fi rezolvată prin simpla refacere a rechizitoriului, ci se impune refacerea urmăririi penale cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de lege pentru această fază procesuală, urmând ca ulterior să aibă loc sesizarea instanței cu respectarea dispozițiilor art. 263 C.p.pen.

Potrivit Deciziei Penale nr. 33/R/2009 a Curții de Apel Cluj : "Rechizitoriul prin care se dispune trimiterea în judecată a inculpatului și sesizarea instanței de judecată trebuie să se limiteze la fapta (faptele) și persoana (persoanele) pentru care s-a efectuat urmărirea penală ,în sensul că nu se poate dispune trimiterea în judecată 4 pentru o faptă pentru care inculpatul nu a fost învinuit și ascultat, în vederea exercitării dreptului său la apărare, situație care se găsește și în speța de față. Urmărirea penală instituie anumite garanții ale dreptului la apărare și nu poate fi justificată trimiterea direct în judecată a unei persoane față de care nu au operat aceste garanții. De principiu, rechizitoriul care a depășit aceste limite nu este legal întocmit și nu ar trebui să producă efectul de trimitere în judecată pentru faptele și persoanele față de care nu s-a efectuat urmărirea penală. Întrucât aceste limite nu sunt prevăzute sub sancțiunea nulității absolute (art. 197 al.2

C.pr.pen.), valabilitatea rechizitoriului cu privire la faptele și persoanele ce depășesc aceste limite se examinează prin prisma existenței sau inexistenței vătămării procesuale, în cadrul unei nulități relative invocate în termenul legal în fața instanței de judecată. Dacă inculpatul acceptă judecata, aceasta se poate desfășura pentru toate faptele și persoanele cuprinse în actul de trimitere în judecată; în caz contrar, instanța restituie cauza procurorului pentru a efectua urmărirea și cu privire la aceste fapte sau persoane.

Raportat la dispozițiile art. 332 C.pr.pen., deși inițial s-a prevăzut un singur caz de restituire pentru refacerea urmăririi penale, în practica instanțelor noastre judecătorești o astfel de restituire s-a dispus și atunci când s-au încălcat alte dispoziții legale aflate sub sancțiunea nulității absolute. Din aceeași practică s-a putut trage concluzia că restituirea este posibilă și în cazul încălcării dispozițiilor aflate sub sancțiunea nulității relative, dacă se constată că vătămarea produsă prin încălcarea legii de procedură nu s-ar putea înlătura astfel. Față de această practică, s-a considerat necesar să fie prevăzută în lege posibilitatea restituirii la procuror pentru refacerea unor acte de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, dacă altfel nu se poate înlătura vătămarea produsă. Noua reglementare face astfel precizări provenite din jurisprudență în sensul că se dispune restituirea cauzei la procuror și în cazul încălcării dispozițiilor privind sesizarea instanței, aceasta având în vedere regularitatea desfășurării urmăririi penale, prin trecerea cauzei prin stadiile procesuale obligatorii (punerea în mișcare a acțiunii penale, prezentarea materialului de urmărire penală, întocmirea rechizitoriului în condițiile legale de către procurorul competent, etc.)

În speță, așa cum corect a conchis și prima instanță, prin trimiterea în judecată a inculpaților pentru fapte pentru care nu s-a efectuat urmărirea penală (neexistând o ordonanță a procurorului de extindere a urmăririi penale, prin prisma prevederilor art. 332 C.pr.pen., inculpaților li s-a încălcat dreptul la apărare, producându-se astfel o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act. Curtea a apreciat că simpla mențiune de la prezentarea materialului de urmărire penală că faptele s-au comis în perioada (...), inculpații declarând doar că-și mențin declarațiile anterioare, nu acoperă această omisiuni.

În același sens, spre exemplificare, s-au pronunțat și alte instanțe, respectiv C.A. B, care prin E..pen. 154/A/1997 a concluzionat că în caz de neregularitate a rechizitoriului - constând în aceea că nu s-a limitat la faptele pentru care s-a efectuat urmărirea penală (în speță, începerea urmăririi penale dispunându-se pentru fapte comise începând cu luna mai 2006 și până în prezent în ceea ce-i privește pe inculpații U. E., E. E. și D. U.), fiind încălcate prevederile art.263 C.pr.pen.- neregularitate care nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, prima instanță, conformându-se dispozițiilor art.300 al.2 C.pr.pen. trebuie să restituie dosarul procurorului, în vederea refacerii actului de trimitere în judecată.]"

În consecință, pentru toate aceste motive, apărătorii inculpaților M.V. și M.I., solicită instanței a constata nulitatea absolută a rezoluției de începere a urmăririi penale din 14.11.2007 precum și a tuturor actelor de urmărire penală întocmite după această dată, inclusiv nulitatea actului de sesizare a instanței (rechizitoriul din 14.05.2012) și solicităm restituirea cauzei în vederea refacerii urmăririi penale și refacerii actului de sesizare a instanței.

Tribunalul, **examinând cauza sub aspectele mai sus prezentate**, a reținut mai întâi că potrivit art. 263 comb. cu art. 264 Cod procedură penală, **rechizitoriul** constituie

actul de sesizare a instanței de judecată; el *trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală* și trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la persoana inculpatului, *fapta reținută în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea*, măsura preventivă luată și durata acesteia, precum și dispoziția de trimitere în judecată. În rechizitoriu se arată de asemenea *numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces și locul unde urmează a fi citate*. Procurorul întocmește un singur rechizitoriu chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai multe fapte ori mai mulți învinuiți sau inculpați și chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite, potrivit art. 262.

Cu alte cuvinte **rechizitoriul** este un act procedural complex, supus unor anumite *cerințe legale de formă și de conținut*, prin care se pune în mișcare și/sau se finalizează acțiunea penală împotriva învinuitului, cu trimiterea sa în judecată, dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că *urmărirea penală este completă, existând probele necesare și legal administrate* (art.262 Cod pr. pen) pentru a se putea trece cu celeritate la cercetarea judecătorească, încă de la primul termen de judecată și respectiv pentru buna desfășurare a procesului penal, pe tot parcursul judecății.

În conformitate cu art. 317 C. proc. pen., **judecata se mărginește la fapta și la persoana arătate în actul de sesizare a instanței**, iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea. Prin urmare, obiectul judecății este dat de rechizitoriu, acesta trasând limitele în care se desfășoară cercetarea judecătorească, dar și obiectul apărării inculpaților.

Pentru a determina ce se înțelege prin „fapta” și „persoana” arătate în actul de sesizare, se impune ca textul art. 317 să fie raportat la cel al art. 263 C. proc. pen., care se referă la cuprinsul rechizitoriului. Deși, dintre mențiunile pe care trebuie să le cuprindă rechizitoriul, art. 317 C. proc. pen. se referă numai la faptă și persoană, în accepțiunea acestui text de lege, *prin fapta arătată în actul de sesizare nu se poate înțelege doar simpla referire la o anumită succesiune a activităților inculpatului, ci descrierea acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, și anume de a investi instanța, o atare condiție neputând fi îndeplinită decât în cazul când fapta arătată prin rechizitoriu este însoțită de precizarea încadrării ei juridice și de dispoziția de trimitere în judecata pentru acea faptă*. Prin urmare, sesizarea instanței cu judecarea unei infracțiuni este legală numai atunci când în dispozitivul de trimitere în judecată al rechizitoriului este menționată fapta cu încadrarea ei juridică, nefiind suficientă descrierea acesteia făcută în cuprinsul rechizitoriului.

Pe de altă parte, **procesul penal**, are ca scop constatarea la timp și în mod complet a faptelor ce constituie infracțiuni, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspunderea penală și **este supus unor principii** conform cărora, se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege iar organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să aibă rol activ în desfășurarea procesului penal, pentru a se asigura aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului. De asemenea în cursul procesului penal, organele judiciare sunt obligate să asigure părților

deplina deplina exercitate a drepturilor procesuale în condițiile prevăzute de lege și să administreze probele necesare în apărare.

Cu alte cuvinte procesul penal trebuie să se desfășoare, pe tot parcursul său, atât pe parcursul anchetei cât și în fața instanței, cu respectarea principiilor: *legalității, oficialității, rolului activ al organelor judiciare, aflării adevărului și garantării dreptului la apărare* (art.1- 4 și 6 C.p.p) iar pentru realizarea acestui deziderat în faza de urmărire penală, prin Codul de procedură penală, aflat în vigoare la această dată, sunt instituite două **garanții procesuale**, în fața instanței de judecată:

1) Prima dintre aceste garanții, este ***verificarea regularității actului de sesizare a instanței, înainte de începerea cercetării judecătorești (art.300 Cod procedură penală)*** și aceasta vizează (astfel cum rezultă chiar din denumirea sa: regularitate și nu legalitate) *anumite date și elemente* ce trebuie incluse în rechizitoriu, în vederea începerii cercetării judecătorești (numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces și locul unde urmează a fi citate; verificarea legalității și temeiniciei unor măsuri preventive, care nu vizează fondul cauzei; etc), sau este vorba pur și simplu despre anumite *cerințe de formă care trebuiesc îndeplinite* (cum ar fi dispoziția de trimitere în judecată și după caz, de punere în mișcare acțiunii penale, respectiv mențiunea obligatorie “verificat sub aspectul temeiniciei și legalității”, conform RIL nr.9/2008).

Desigur, lipsa unor astfel de elemente nu împiedică judecata ci doar o pot temporiza, instanța fiind obligată să le observe chiar la prima înfățișare și să dispună de îndată sau în cel mai scurt timp posibil ”în cazul în care se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii” înlăturarea neregularității constatate și doar în cazuri excepționale poate dispune restituie dosarului, l-a organul care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia, conform disp.art. 263 Cod pr. pen.

Rezultă așadar din cele ce preced, că, în toate aceste situații de neregularitate a actului de sesizare a instanței, *ne aflăm în prezența unei nulități relative a actului procedural întocmit cu neobservarea condițiilor și formei prevăzută de lege*, sancțiune reglementată de art. 197 alin. (1), (4) și (5) din Codul de procedură penală, după cum urmează:

[(1) Încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act.

(4) Încălcarea oricărei alte dispoziții legale decât cele prevăzute în alin. 2, atrage nulitatea actului în condițiile alin. 1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului când partea este prezentă sau la primul termen de judecată cu procedura completă când partea a lipsit la efectuarea actului. Instanța ia în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

(5) În situațiile prevăzute în alin. 1 și 4, în cazul în care refacerea actului anulabil se poate face în fața instanței care a constatat, prin încheiere, încălcarea dispozițiilor legale, aceasta acordă un termen scurt, pentru refacerea imediată a actului].

2) Cea de a doua garanție procesuală prevăzută de lege, este ***restituirea dosarului la procuror, pentru refacerea urmării penale***, în cazul “nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, *sesizarea instanței*, prezența învinutului sau inculpatului și asistarea acestuia de către apărător”. Această

instituție procedurală, reglementată de **art. 332 alin. (2) teza 2, Cod pr. pen.**, vizează însăși legalitatea actului de sesizare a instanței, sub aspectul conținutului și care, potrivit art. 263 alin.1 Cod pr. pen., *trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la persoana inculpatului, fapta reținută în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea*. La rândul său, art. 317 Cod. pr.pen., arată că „*judicata se mărginește ia fapta și la persoana arătată în actul de sesizare a instanței iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea*”. În ce privește fapta reținută în sarcina inculpatului, evident că aceasta trebuie să fie identică cu fapta pentru care s-a efectuat urmărirea și s-a pus în mișcare acțiunea penală, cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de lege privind dreptul la apărare al învinuitului. Dacă acest drept nu a fost respectat în cursul urmăririi penale, în practica judiciară s-a apreciat că în lipsa unei prevederi exprese în acest sens la art. 197 alin.2 Cod. pen., intervine nulitatea relativă, prev. de art. 197 al. 4 C.p.pen., cu referire la încălcarea dreptului la apărare, consacrat de art. 6 C.p.pen.

În schimb, actul de sesizare al instanței este nelegal sub aspectul conținutului atunci când există o *vădită neconcordanță între prezentarea stării de fapt, care a stat la baza urmăririi penale și reținerea stării de fapt, în baza căreia s-a făcut încadrarea juridică a infracțiunilor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, stare de fapt care relevă, pe cale de interpretare, acte materiale total diferite, nesuținute prin probe*. O atare împrejurare echivalează cu *trimiterea în judecată pentru alte fapte decât cele care au făcut obiectul urmăririi penale* iar în această situație sunt incidente dispozițiile art. 197 alin. (2) teza 1 și alin. (3) Cod procedură penală, privind **nulitatea absolută a actului de sesizare**, așa cum rezultă chiar din conținutul acestor texte de lege:

„(2).Dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la *sesizarea instanței*, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. (3) Nulitatea prevăzută în alin. 2 nu poate fi înlăturată în nici un mod. Ea poate fi invocată în orice stare a procesului și se ia în considerare chiar din oficiu”. Dealtfel, disp. art. 197 alin. (2) Cod procedură penală, se coroborează perfect cu dispozițiile art. 332 alin. (2) Cod procedură penală, potrivit căruia „*instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător*”.

În cauza de față ne aflăm tocmai în prezența unei astfel de situații juridice, corect sesizată de apărătorii inculpaților – și care trebuie lămurită de instanță cu prioritate – fiind dealtfel pertinente și incidente în cauză și concluziile privind nulitatea relativă a actului de sesizare, prev. de art. 197 al. 4 C.p.pen., cu referire la încălcarea dreptului la apărare, consacrat de art. 6 C.p.pen, referitor la faptele pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, și anume: **M.V. și M.I.**, fiecare pentru infracțiunile de *înșelăciune, cu consecințe deosebit de grave în dauna statului român*, prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.p.,cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.; și *fals în înscrisuri sub semnătură privată*, prev. de art 290 C.p. cu aplic., art. 41 alin. 2 C.p.; totul cu aplic. art. 33 lit. a) C.p. iar **B.S.R.S., P.V.G.M., N.P.L. și M.V.**, fiecare pentru infracțiunile de *înșelăciune în dauna statului român* prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3 C.p.cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p. și *fals în înscrisuri*

sub semnătură privată, prev. de art. 290 C.p., cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.; totul cu aplic. art. 33 lit. a) C.p., reținându-se în sarcina lor, următoarele:

1) Fapta inculpatului **M.V.**, care în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de **administrator de fapt** al S.C. M.T. S.R.L. Zalău, S.C. O.D. S.R.L. Zalău, S.C. T.I. S.R.L. Zalău și S.C. C. S:R:L Zalău, a indus în eroare reprezentanții organelor fiscale, prin folosirea de documente falsificate care atestau efectuarea unor operațiuni comerciale între societățile în cauză și alte societăți comerciale controlate de el, solicitând și obținând fără drept, 7 rambursări sau compensări la plata TVA și cauzând un prejudiciu bugetului de stat, în valoare totală de **808.687 RON**, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

Fapta aceluiași inculpat, care, în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, a întocmit documente în numele societăților comerciale, conform cărora între aceste societăți s-au derulat operațiuni comerciale, pentru a solicita ulterior rambursări sau compensări de TVA, deși aceste operațiuni erau fictive, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 290 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

2) Fapta inculpatului **M.I.**, care, în calitate de **administrator** al S.C. M.T. S:R:L Zalău, împreună cu coinculpatul M.V., a indus în eroare reprezentanții organelor fiscale, prin efectuarea unor operațiuni de comerciale între societatea în cauză și alte societăți comerciale controlate de el, solicitând și obținând fără drept, 7 rambursări sau compensări la plata TVA și cauzând un prejudiciu bugetului de stat, în valoare totală de **421.267 RON**, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

Fapta aceluiași inculpat, care în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, a întocmit documente în numele societăților comerciale, conform cărora între aceste societăți s-au derulat operațiuni comerciale, pentru a solicita ulterior rambursări sau compensări de TVA, deși aceste operațiuni erau fictive, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 290 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

3) Fapta inculpatei **P.V.M.G.**, care în calitate de **administrator**, împreună cu coinculpatul M.V. în calitate de administrator de fapt al S.C. O.D. S:R:L Zalău, *au indus în eroare reprezentanții organelor fiscale, prin efectuarea unor operațiuni comerciale între societatea în cauză și alte societăți comerciale controlate de inculpat*, solicitând și obținând fără drept, 2 rambursări sau compensări la plata TVA și cauzând un prejudiciu bugetului de stat, în valoare totală de **131.408 RON**, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

Fapta aceleiași inculpate, care, în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, a întocmit documente în numele societăților comerciale, conform cărora între aceste societăți s-au derulat operațiuni comerciale, pentru a solicita ulterior rambursări sau compensări de TVA, deși aceste operațiuni erau fictive, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.

4) Fapta inculpatei **N.P.L.** în calitate de **administrator**, care împreună cu coînvinuitul M.V. în calitate de administrator de fapt al S.C. T.I. S:R:L Zalău, *au indus în eroare reprezentanții organelor fiscale, prin efectuarea unor operațiuni de comerciale între societatea în cauză și alte societăți comerciale controlate de inculpat*, solicitând și obținând fără drept, 2 rambursări sau compensări la plata TVA și cauzând un prejudiciu

bugetului de stat, în valoare totală de **91.049 RON**, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

Fapta aceleiași inculpate care în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, *a întocmit documente în numele societăților comerciale, conform cărora între aceste societăți s-au derulat operațiuni comerciale*, pentru a solicita ulterior rambursări sau compensări de TVA, deși aceste operațiuni erau fictive, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 290 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 .

5). Fapta inculpatei **B.S.R.S.**, în calitate de administrator, care împreună cu coînvinuitul M.V. în calitate de administrator de fapt al S.C. C. S:R:L Zalău, au indus în eroare reprezentanții organelor fiscale, prin efectuarea unor operațiuni de comerciale între societatea în cauză și alte societăți comerciale controlate de învinuit, solicitând și obținând fără drept, 3 rambursări sau compensări la plata TVA și cauzând un prejudiciu bugetului de stat, în valoare totală de 162.963 RON, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 215 alin. 1, 2 și 3 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

Fapta aceleiași inculpate, care, în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, *a întocmit documente în numele societăților comerciale, conform cărora între aceste societăți s-au derulat operațiuni comerciale*, pentru a solicita ulterior rambursări sau compensări de TVA, deși aceste operațiuni erau fictive, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 290 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p.

Textele de lege care au stat la baza inculpării învinuiților și trimiterii lor în judecată prin actul de sesizare a instanței au, potrivit Codului penal, următorul conținut:

ART. 215– Înselăciunea

(1) Inducerea în eroare a unei persoane, prin *prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate*, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

(2) Înselăciunea săvârșită *prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase* se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă *mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune*, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

(3) Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane *cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate*, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

(5) Înselăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Din descrierea faptelor reținute în sarcina inculpaților, prin actul de sesizare a instanței, în vedrea încadrării juridice sau a stării de fapt prezentată în „expozeu”, pentru susținerea acesteia, nu rezultă despre ce contracte încheiate de inculpați cu statul este vorba și cum a fost acesta indus în eroare prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, respectiv care a fost mijlocul fraudulos folosit în acest scop.

ART. 290 – Falsul în înscrisuri sub semnătură privată

(1). Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei

persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 288– Falsul material în înscrisuri oficiale

(1) Falsificarea unui înscris oficial prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să produca consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Nicăieri în cuprinsul rechizitoriului, nu se face referire la existența unor înscrisuri sub semătură privată care să fi fost falsificate de inculpați, în modalitatea prevăzută de lege.

Concluzia finală este aceea că în sarcina inculpaților au fost reținute o serie de fapte pentru care aceștia nu au fost cercetați în prezenta cauză, în cursul urmăririi penale, luându-se în considerare doar faptul că, prin Ordonanța nr. 275/D/P/2010 din 02.11.2010 a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism-Serviciul Teritorial Cluj, s-a dispus declinarea cauzei la Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj, reținându-se că în perioada 2002 — 2006 învinuitul M.V., personal sau prin alte persoane interpose a înființat, coordonat și administrat mai multe societăți comerciale pe raza județului Salaj: S.C. R. S.R.L. Zalău; SC C. SRL Zalău, SC M.D. SRL Zalau, SC O.D. SRL Zalău; SC O.T. SRL Zalău; SC T.I. SRL Zalău; SC V. SRL Zalău; SC E.M. SRL Zalău; SC D.I.C. SRL Zalău; SC S. SRL Jibou. S-a apreciat cu acea ocazie că, între aceste societăți comerciale și persoane fizice, având calitatea de administratori sau reprezentanți prin diferite procuri, s-a creat un lanț infrațional cu scopul disimulării unei aparențe legale a operațiunilor comerciale, având ca punct final însușirea în mod fraudulos a unor sume de bani de la bugetul de stat, aceste fapte urmând a fi cercetate sub aspectul săvârșirii infrațiunii de înșelăciune în dauna statului.

Astfel, împotriva celor cinci inculpați, prin **Rezoluția Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj**, din data de **23.05.2011**, s-a pornit urmărirea penală doar în baza probelor administrate până la acel moment iar apoi, prin Rechizitoriul din data de 14.05.2012, s-a pus în mișcare acțiunea penală, cu trimiterea lor în judecată considerându-se, (în baza unor simple aprecieri de ordin general), că faptele pentru care au fost deja cercetați, întrunesc elementele constitutive ale infrațiunilor de înșelăciune în contracte, în formă calificată, în dauna statului și ale infrațiunilor de fals material în înscrisuri sub semnătură privată, fără a se preciza în concret în ce constau aceste fapte.

Prin urmare, instanța constatând că nu a fost legal sesizată, în lipsa unor fapte și elemente concrete din care să rezulte, pe bază de probe, că inculpații au săvârșit infrațiunile de care sunt acuzați și pentru a fi lămurite și celealte aspecte invocate de apărătorii inculpaților privind încadrarea juridică a faptelor, asigurarea apărării și prezentarea materialului de urmărire penală, tribunalul, în baza art. 332 alin. (2) teza 2, rap. la art.197 alin.(2) teza 2 și art.264 comb. cu art.263 alin.(1) și (2) Cod procedură penală, s-a desesizat și a restituit cauza din **Dosar nr.351/P/2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj** – privind pe inculpații **M.V.**, pentru săvârșirea infrațiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1, 2, 3 și 5 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **M.I.**, pentru săvârșirea infrațiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1, 2, 3 și 5 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **P.V.M.G.**, pentru săvârșirea infrațiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2

Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **N.P.L.**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal; **B.S.R.S.**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.și ped. de art.215 alin.1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal; totul cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal – la procuror, pentru refacerea urmăririi penale.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL SĂLAJ solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței tribunalului și trimiterea dosarului pentru continuarea judecării la Tribunalul Sălaj.

Potrivit dispozițiilor art 332 aln 2 Cod procedură penală instanța se desesizează și restituie cauza la procuror pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie, sau calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.

Conform art 197 alin 2 teza II Cod procedură penală sunt prevăzute sub sancțiunea nulității și dispozițiile relative la participarea procurorului, prezența inculpatului și asistarea acestuia de către avocat, când sunt obligatorii.

Analiza acestor texte legale, invocate ca temei a soluției de restituire a cauzei la procuror, în vederea refacerii urmăririi penale duc la concluzia că nu sunt aplicabile în speță, tribunalul fiind legal sesizat raportat la competența după materie și calitatea persoanelor, dreptul la apărare al inculpaților a fost respectat iar asistarea lor de către avocați nu era obligatorie.

În consecință, niciunul din temeiurile vizate în art. 332 alin 2 Cod procedură penală nu este incident în cauză.

Examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, Curtea ajunge la următoarele constatări:

De lege lata restituirea cauzei la procuror, se poate dispune pe două temeiuri: restituirea în vederea refacerii rechizitoriului art.300 alin.2 C.proc.pen. și restituirea pentru refacerea urmăririi penale art.332 C.proc.pen. Conform art.300 alin.1 C.proc.pen., instanța este datoare să verifice, din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare. Potrivit art.264 alin.1 C.proc.pen. „rechizitoriul constituie actul de sesizare al instanței de judecată”.

Jurisprudența și doctrina sunt, într-o covârșitoare majoritate, în sensul opiniei că verificările instanței, conform art.300 alin.1 C.proc.pen., poartă asupra rechizitoriului, asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art.264 alin.3 C.proc.pen.

Examinarea eventualelor nulități din cursul urmăririi penale (încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale) este o activitate distinctă de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din existența separată a art.300 C.proc.pen., respectiv a art.332 C.proc.pen.

În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii acesteia, ca o consecință firească se impune, evident și refacerea rechizitoriului. Această observație trebuie însă corelată cu alte principii în materia efectelor nulității, astfel cum sunt acceptate în doctrină (izolarea efectului nulității și efectul extensiv al acesteia), susținându-se constant în practică, că în reglementarea Codului de procedură penală român actual, nu sunt dispoziții exprese în

cea ce privește efectul extensiv al nulității, urmând ca propagarea acestui efect să fie apreciată în fiecare caz concret de către organele judiciare în raport cu relația ce există între actul lovit de nulitate și celelalte acte procesuale întocmite.

Neobservarea unor dispoziții care reglementează urmărirea penală nu atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută și restituirea cauzei la procuror. Distinct, încălcarea unor dispoziții din faza urmăririi penale pot atrage – în condițiile legale – nulitatea relativă, iar nu nulitatea absolută. Această concepție a legiuitorului este reflectată de dispozițiile art.197 alin.1 și 2-3 C.proc.pen., art.197 alin.1-4 C.proc.pen., art.332 alin.1 și 2 C.proc.pen.

Revenind la aspectele de drept ale prezentei cauze, Curtea constată următoarele:

Potrivit actualului Cod de procedură penală, noțiunea juridică de „excepții” se referă la aspectele privind competența organelor judiciare, iar nu la nulități. Modalitatea juridică prin care procurorul sau părțile pot invoca necompetența organelor judiciare este „excepția de necompetență” aceasta realizându-se prin formularea unei cereri prin care „se ridică excepția de necompetență” în acest sens fiind art.39 C.proc.pen.

Potrivit Codului de procedură penală, nulitatea nu este o excepție, ci o sancțiune procedurală care intervine în cazul încălcării dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal (art.197 C.proc.pen.). Invocarea eventualelor încălcări ale legii în activitatea de urmărire penală se face, uneori din oficiu, dar de regulă prin formularea de către procuror sau partea interesată a unei cereri – art.197 alin.4 C.proc.pen.

Distinct de excepții, cereri și chestiuni prealabile – pentru verificarea anumitor acte ale fazei urmăririi penale au fost instituite proceduri juridice specifice care trebuie aplicate de judecător.

Astfel, pentru verificarea actului de sesizare, legiuitorul a instituit o procedură specifică reglementată în art.300 C.proc.pen. Potrivit art.300 alin.2 C.proc.pen., când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare în vederea refacerii acestuia.

În doctrină și jurisprudență se apreciază că nerespectarea dispozițiilor privitoare la „sesizarea instanței” are în vedere încălcarea dispozițiilor privitoare la sesizarea primară – prin rechizitoriu, sesizarea suplimentară (extinderea acțiunii penale, extinderea procesului penal) și sesizarea de trimitere (casarea cu trimitere, declinarea competenței, regulatorul de competență, strămutarea).

Așa cum am menționat anterior, verificările instanței conform art.300 alin.1 C.proc.pen., poartă asupra actului propriuzis (rechizitoriului), asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art.264 alin.3 C.proc.pen.

Ori, din examinarea rechizitoriului nr.351/P/2010 din 14 mai 2012 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj, Curtea constată că nu există, la acest moment procesual, temeiuri pentru a concluziona că nu au fost respectate „dispozițiile privitoare la sesizarea instanței”, aceasta fiind făcută prin rechizitoriu întocmit cu respectarea disp.art.262, 263 și 264 C.proc.pen.,(condiții de formă și de conținut).

În realitate, apărarea a invocat nerespectarea unor dispoziții legale cu privire la modul în care a fost efectuată urmărirea penală, respectiv în baza unor simple aprecieri de ordin general, faptele pentru care inculpații au fost cercetați nu au fost descrise în detaliu,

nu s-a învederat că ele întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de înșelăciune în contracte, și ale infracțiunilor de fals material în înscrisuri, neprecizându-se în concret modul de derulare a activității infracționale.

Tribunalul Sălaj a reținut că, instanța nu a fost legal sesizată în lipsa unor fapte și elemente concrete din care să rezulte, pe bază de probe că inculpații ar fi comis infracțiunile deduse judecării, nu sunt detalii vizând încadrarea juridică a faptelor, nu a fost asigurată apărarea inculpaților și prezentarea materialelor de urmărire penală.

Curtea reține că potrivit art.263 alin.1 C.proc.pen., rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă fapta reținută în sarcina sa și încadrarea juridică, probele și mijloacele de probă. Curtea reține că rechizitoriul din dosar, respectă acest cuprins prevăzut de art.263 alin.1 C.proc.pen. Conform art.317 C.proc.pen. „judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare al instanței”.

Față de argumentele expuse și examinând rechizitoriul din perspectiva acestor două texte legale, Curtea constată ca nefondată concluzia existenței unor neregularități ale actului de sesizare în sensul că nu se putea trece de către instanță la judecarea faptelor și a inculpaților trimși în judecată cu încadrările juridice aferente.

În conformitate cu disp.art.332 alin.2 și 4 C.proc.pen., instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale, în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau inculpatului și asistarea acestuia de către apărător, iar împotriva restituirii se poate face recurs de către procuror sau persoana ale cărei interese au fost vătămăte.

Potrivit art.62 și 64 alin.2 C.proc.pen., în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească speța sub toate aspectele, pe bază de probe, iar mijloacele de probă obținute nelegal, nu pot fi folosite în procesul penal.

Eventuala nelegalitate a actelor premergătoare ori a unor mijloace de probă nu poate conduce la restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, în baza art. 332 alin 2 Cod procedură penală, ci la neluarea lor în considerare cu ocazia deliberării.

Din examinarea prevederilor de mai sus, rezultă că numai nerespectarea dispozițiilor privind sesizarea instanței constituie temei de restituire a cauzei la procuror, iar aprecierea caracterului ilegal al mijloacelor de probă obținute de procuror la urmărirea penală, care constituie fundamentul trimiterii în judecată, este atributul instanței care se pronunță, însă, după efectuarea cercetării judecătorești și după dezbateri, prin hotărâre.

Analizând rechizitoriul depus la dosar, rezultă fără dubiu că acest act respectă prin formă și conținut toate cerințele legii. Astfel, actul de sesizare a instanței cuprinde toate elementele vizate de art.263 C.proc.pen., respectiv datele referitoare la persoanele inculpaților, faptele reținute în sarcina lor, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirile și dispoziția de trimitere în judecată, precum și numele persoanelor care trebuie citate în instanță. Totodată, acest act nu cuprinde aspecte de neregularitate care să impună refacerea lui de către procuror.

Pentru a se putea începe urmărirea penală într-o cauză sunt necesare două condiții: prima constă în existența aceluia minim de date care permit organului de urmărire penală să considere că s-a săvârșit o infracțiune, caz în care organul de urmărire penală

poate deține informațiile, fie direct din sesizarea făcută, fie din actele premergătoare desfășurate ulterior sesizării.

Cea de a doua condiție necesară începerii urmăririi penale rezultă din art.228 C.proc.pen., și constă în inexistența cazurilor de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute în art.10 C.proc.pen. Intervenția unui astfel de caz, rezultând fie din actele prin care a fost sesizat organul de urmărire penală, fie din actele premergătoare efectuate în urma sesizării, poate determina ca în locul începerii urmăririi penale să funcționeze instituția neînceperii acesteia.

Potrivit art.224 C.proc.pen., actele premergătoare se efectuează în vederea începerii urmăririi penale și ele pot realiza următoarele obiective: completează informațiile organului de cercetare pentru a le aduce la nivelul unor constatări care să determine începerea urmăririi penale; verifică informațiile deținute, confirmând sau infirmând concordanța acestora cu realitățile faptice ale cauzei; fundamentează convingerea organului de urmărire penală referitoare la soluția de neurmărire penală potrivit art.228 C.proc.pen. Actele premergătoare fiind facultative, ele pot fi și limitate de către organul de urmărire penală.

Verificând actele și lucrările dosarului, atât cele de urmărire penală, cât și cele ale instanței, Curtea reține că urmărirea penală nu este afectată de niciun viciu, iar probele și mijloacele de probă au fost administrate în mod legal, cu respectarea principiului loialității în strângerea acestora.

Curtea apreciază că în ipoteza în care procurorul ar fi administrat mijloace de probă al căror caracter ilegal se constată cu ocazia judecării în primă instanță, tribunalul va exclude acel mijloc ce probă nelegal administrat, sancțiunea nulității relative sau absolute nefiind incidentă în materia probelor.

Constatatarea de către Tribunalul Sălaj a nulității absolute a rezoluției de începere a urmăririi penale din 14 noiembrie 2007 și a actelor de urmărire penală efectuate ulterior, aprecierea faptului că rezoluția este ambiguă și neclară, precum și concluzia că în acest mod a fost încălcat dreptul la apărare al inculpaților este în contradicție cu materialul probator existent la dosar.

Astfel, tribunalul a făcut abstracție de rezoluția de începere a urmăririi penale din 23 mai 2011 dată în dosarul nr. 351/P/2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj prin care, față de toți inculpații, M.V., M.I., B.S.R.S., P.V.M.G., N.P.L., M.V. a fost începută urmărirea penală pentru săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina lor, infracțiuni pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea lor în judecată (înșelăciune prev de art 215 alin 1, 2, 3, 5 cu art 41 alin 2 Cod penal și fals în înscrisuri sub semnătură privată prev de art 290 cu art 41 alin 2 Cod penal).

Din analiza conținutului rezoluției de începere a urmăririi penale rezultă că procurorul a arătat în detaliu în ce constau faptele de săvârșirea cărora inculpații sunt acuzați, cu referire la toate actele materiale ale faptelor săvârșite, încadrarea juridică a acestora.

Rezoluția de începere a urmăririi penale a fost adusă la cunoștința inculpaților prin procesele-verbale de aducere la cunoștință a învinuirii, fiind semnate inclusiv de apărătorii aleși. Și cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, cu excepția inculpatei B.S.R.S., inculpaților le-a fost prezentat conținutul dosarului, în prezența apărătorilor aleși, care au declarat că nu mai au de formulat cereri sau de propus probe în apărare.

Așa fiind, rezultă fără echivoc că inculpaților nu le-a fost încălcat dreptul la apărare, cum greșit a reținut Tribunalul Sălaj.

Hotărârea este contrară legii deoarece celelalte motive invocate de tribunal ca temei al restituirii cauzei în vederea refacerii urmăririi penale vizând reliefaarea succintă a stării de fapt, încadrarea juridică, prezentarea materialului de urmărire penală nu constituie motive care să justifice refacerea urmăririi penale. Așa cum se arată în practica judiciară a instanței supreme „chestiunile puse în discuție pot forma obiectul analizei la judecarea cauzei pe fond, în contextul analizării probatoriului care a fost administrat pe parcursul procesului-penal și al temeiniciei acuzațiilor aduse inculpaților. În același moment procesual vor fi analizate și actele premergătoare întocmite în cauză iar, eventuala nelegalitate a acestora ori a unor mijloace de probă nu poate conduce la restituirea cauzei la procuror ci la neluarea lor în considerare cu ocazia deliberării și statuării asupra soluției pe fond. Astfel, prezentarea succintă a învinuirii descrierea nu în amănunțime a tuturor detaliilor legate de încadrare juridică, nu constituie motive de restituirea cauzei pentru refacerea urmăririi penale, în baza art. 332 Cod procedură penală, ci pot forma obiectul analizei la judecarea cauzei pe fond”.

Verificând rechizitoriul Curtea constată că faptele sunt descrise clar și concis, în detaliu, cu indicarea datei exacte a solicitărilor de rambursări de TVA, data încasării, perioada la care se referă și în baza căror documente justificative. Este descrisă modalitatea de săvârșire a faptelor, derularea operațiunilor pentru fiecare societate comercială implicată, iar corelativ acesteia se regăsesc în încadrarea juridică dată fiecărei infracțiuni săvârșită de către inculpați, cu referire la probatoriul administrat.

În privința neprezentării materialului de urmărire penală față de inculpata B.S.R., există dovada sustragerii acesteia de la urmărirea penală, caz în care trimiterea în judecată fără prezentarea materialului de urmărire penală este legală și conformă dispozițiilor art 263 și 264 Cod procedură penală.

Așa fiind, Curtea va admite în baza art. 385¹⁵ pct 2 lit c Cod procedură penală recursul declarat de **Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj împotriva sentinței penale nr. 19 din 27 februarie 2013 a Tribunalului Salaj, pe care o va casa și va trimite cauza în vederea continuării judecării la aceeași instanță.**

Se va stabili onorariu în suma de câte 400 lei în favoarea av. ..., ce se va avansa din FMJ, conform art. 189 Cod procedură penală.

Cheltuielile în recurs vor rămâne în sarcina statului, conform art 192 alin 3 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

**Solicitări ale inculpatului pentru a se constata un alt grad de culpă decât acela recunoscut în baza art. 320¹ C.pr.pen. sau pentru trimiterea în judecată și a altei persoane care ar fi avut contribuție la producerea accidentului. Respingere.
Recurs al asiguratorului pentru diminuarea daunelor morale. Respingere.
Aprecierea în echitate**

Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1160/R din 18 septembrie 2013

Prin sentința penală nr. 77 din 29 aprilie 2013 în baza art.178 alin.2 C.pen., cu aplicarea art.74 alin.1, lit.a, b, c și art.76 alin.1, lit.d C.pen., raportat la art.320 ind.1 alin.7

C.pr.pen., a fost condamnat inculpatul **T.A.**, la pedeapsa de **1 (unu) an închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art.81 C.pen., s-a dispus **suspendarea condiționată a executării pedepsei** pe o durată de 3 ani, care constituie termen de încercare pentru inculpat, stabilit în condițiile art.82 alin.1 C.pen.

În baza art.359 C.pr.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art.83 C.pen. privind cazurile de revocare a beneficiului suspendării condiționate în cazul săvârșirii de noi infracțiuni.

În baza art.71 alin.1 C.pen., au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art.64 alin.1, lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. pe durata executării pedepsei principale, iar în baza art.71 alin.5 C.pen., pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii prevăzute de art.64 alin.1, lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În baza art.14 C.pr.pen. raportat la art. 346 C.pr.pen., art. 998, art. 999 și art. 1003 C.civ., respectiv la art. 49 și art. 50 din Legea nr.136/1995, s-a admis în parte acțiunea civilă și a fost obligat inculpatul alături de asiguratorul de răspundere civilă **S.C. A.R.A.V.I.G. S.A.**, cu sediul în București, b-dul. Carol I, nr.31-33, sector 2, la plata următoarelor sume:

-**1.500 euro**, echivalent în lei la cursul oficial al BNR la data plății efective către partea civilă **L.E.**, cu titlu de **daune materiale**;

-**35.000 euro**, echivalent în lei la cursul oficial al BNR la data plății efective către partea civilă **L.B.**, reprezentată de mama sa, L.E., cu titlu de **daune morale**;

-**35.000 euro**, echivalent în lei la cursul oficial al BNR la data plății efective către partea civilă **L.H.**, reprezentată de mama sa, L.E., cu titlu de **daune morale**;

-**35.000 euro**, echivalent în lei la cursul oficial al BNR la data plății efective către partea civilă L.E., cu titlu de **daune morale**;

-**200 euro lunar** în echivalent lei la cursul oficial al BNR la data plății efective către partea civilă **L.B.**, reprezentată de mama sa, L.E., până la împlinirea vârstei de 18 ani sau până la terminarea studiilor, dar nu mai mult de 25 de ani, cu titlu de **pensie lunară**;

-**200 euro lunar** în echivalent lei la cursul oficial al BNR la data plății efective către partea civilă **L.H.**, reprezentată de mama sa, L.E., până la împlinirea vârstei de 18 ani sau până la terminarea studiilor, dar nu mai mult de 25 de ani, cu titlu de **pensie lunară**;

-**1.262,29 lei** către partea civilă **SPITALUL CLINIC JUDEȚEAN DE URGENȚĂ CLUJ**, cu titlu de **daune materiale**;

-**523,92 lei** către partea civilă **SPITALUL JUDEȚEAN DE URGENȚĂ ZALĂU**, cu titlu de **daune materiale**;

-**2.409,80 lei** către partea civilă **SERVICIUL JUDEȚEAN DE AMBULANȚĂ SĂLAJ**, cu titlu de **daune materiale**.

În baza art. 191 alin.1 C.pr.pen., a fost obligat inculpatul la plata sumei de **4.000 lei** către stat, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Simleu Silvaniei din 18.12.2012, doar nr.3/P/2010, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului **T.A.**, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută și pedepsită de art.178 alin. 2 Cod penal.

S-a reținut în actul de sesizare a instanței că inculpatul **T.A.**, la data de 02.01.2010, în jurul orelor 19.38, conducea autoturismul marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare ..., pe strada Principală din localitatea Crasna, din direcția Zalău către centrul localității. Ajungând în apropierea intersecției străzii Principale cu strada Veche din localitate, a observat pe partea carosabilă, care era umedă, o persoană care s-a angajat în traversarea străzii Principale dinspre strada Veche, prin mijlocul intersecției, pe lângă bicicletă. Inculpatul a frânat și a încercat să o evite virând la stânga, dar la limita dintre carosabilul străzii Principale și strada Veche s-a angajat în traversare un al doilea biciclist, tot pe lângă bicicletă, pe care l-a acroșat cu partea din față a autoturismului și l-a proiectat în zidul imobilului nr. 567. În urma accidentului, biciclistul, în persoana numitului L.Z., în vârstă de 31 de ani, din localitatea Crasna, a suferit vătămări corporale grave și a fost transportat cu ambulanța la Spitalul Clinic Județean - Cluj, Secția Neurochirurgie, unde în data de 05.01.2010 a decedat.

Din Raportul de constatare medico-legală nr. 116/111/100/2010 emis de Institutul de Medicină Legală Cluj Napoca, rezultă că moartea numitului L.Z. a fost violentă și se datorează unui traumatism cranio-cerebral cu fractură de calotă iradiantă la baza, hemoragie, contuzie și dilacerarej meningo-cerebrală și contuzie de trunchi cerebral care s-au putut produce prin mecanism de lovire-proiectare în cadrul unui accident rutier, moartea datând din data de 05.01.2010. Victimei L.Z. i s-au recoltat probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, iar în urma analizei acestora s-a concluzionat că aceasta avea o alcoolemie de 2,30 g/l alcool pur în sânge.

Inculpatul **T.A.** a fost testat cu aparatul alcotest marca Drager, rezultatul fiind 0,00 mg/l.

În cauză a fost dispusă efectuarea unei expertize tehnice auto de către expertul tehnic P.G., dar concluziile acesteia nu au clarificat toate aspectele cauzei, astfel că în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize criminalistice auto de către experți din cadrul Laboratorului Interjudețean de Expertize Criminalistice Cluj, în care s-au concluzionat următoarele:

1. „în ziua de 02 ianuarie 2010, în jurul orelor 18³⁸, autoturismul marca Volkswagen Transporter, înmatriculat cu nr. ..., condus de numitul **T.A.**, se deplasează pe strada Principală din localitatea Crasna din județul Sălaj, în direcția Zalău-Centru. Ajuns în zona imobilului cu nr. 567, după ce s-a intersectat cu un vehicul ce se deplasa în sens opus, conducătorul auto a observat, la un moment dat, prezența pe partea carosabilă, a unei persoane aflată în traversare, pe lângă bicicletă, pe partea stângă spre dreapta având în vedere sensul său de mers. În aceste condiții numitul **T.A.** a acționat intensiv sistemul de frânare, combinat cu o manevră de evitare spre stânga, în urma căroră autoturismul a trecut pe contrasens, pătrunzând în intersecția cu strada Veche. În acea intersecție se afla, la marginea carosabilului străzii principale, un al doilea biciclist, mai puțin avansat în traversare în raport cu primul, astfel încât a survenit lovire, urmată de proiectarea acestuia în zidul imobilului cu nr. 567. Pozițiile finale, a autoturismului și a bicicletei, sunt indicate în schița accidentului și consemnate în procesul verbal de cercetare la fața locului.

Ca urmare a traumatismelor suferite a survenit decesului biciclistului, identificat, ulterior, în persoana numitului L.Z., în vârstă de 31 de ani, aflat sub influența băuturilor alcoolice(alcoolemie 2,3 g/l).

2. în planul transversal al drumului, impactul dintre autoturism și victimă a avut loc în intersecție, pe partea carosabilă a străzii Vechi, la limita dinspre strada Principală a acesteia, iar în planul longitudinal, cu 2,5 m anterior stâlpului de susținere a liniilor telefonice, ales ca reper în cercetarea la fața locului, având în vedere sensul de mers Zalău-Centru; -lovirea victimei s-a produs cu partea frontală mediană a autoturismului; -viteza probabilă de deplasare a autoturismului, din momentul impactului cu victima a fost 49 km/h; -viteza inițială probabilă de deplasare a acestuia a fost de 91 km/h.

3. în condițiile date, numitul **T.A.** nu putea evita producerea accidentului; -acesta putea însă preveni producerea accidentului dacă s-ar fi deplasat cu o viteză care să se încadreze în limita maximă admisă pe acel segment de drum; -numitul P.S. putea preveni producerea accidentului dacă nu s-ar fi angajat în traversare fără asigurare; -numitul L.Z. putea preveni producerea accidentului dacă nu s-ar fi deplasat prin mijlocul intersecției, pe strada Veche, până la limita carosabilului străzii Principale;

4. accidentul s-a produs atât din cauza angajării în traversarea, fără asigurare, a numitului P.S. și a deplasării prin mijlocul intersecției până la limita carosabilului străzii Principale a numitului L.Z., cât și din cauza deplasării autoturismului cu nr. ..., condus de către numitul **T.A.**, cu o viteză superioară celei maxim admise pe acest segment de drum”.

Situația de fapt reținută în rechizitoriu s-a întemeiat pe următoarele mijloace de probă: proces-verbal de cercetare la fața locului, raport de constatare medico-legală, buletin de analiză toxicologică alcoolemie nr.23 pentru L.Z., raport de expertiză judiciară tehnică auto, raport de expertiză criminalistică auto, CD - conținând imagini care surprind evenimentul rutier din data de 02.01.2010, declarații de martori, declarații parte civilă, declarație de învinuit.

La dosarul cauzei s-a atașat fișa de cazier judiciar a inculpatului.

La termenul de judecată din data de 13.02.2013, inculpatul **T.A.** a arătat că recunoaște săvârșirea faptei, își menține declarațiile date în faza de urmărire penală, cunoaște și își însușește probele administrate în faza de urmărire penală și dorește să beneficieze de prevederile art. 320 ind.1 C.pr.pen.

Analizând probele administrate în cauză, instanța a reținut următoarele:

Inculpatul **T.A.**, la data de 02.01.2010, în jurul orelor 19.38, conducea autoturismul marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare ..., pe strada Principală din localitatea Crasna, din direcția Zalău către centrul localității. Ajungând în apropierea intersecției străzii Principale cu strada Veche din localitate, a observat pe partea carosabilă, care era umedă, o persoană care s-a angajat în traversarea străzii Principale dinspre strada Veche, prin mijlocul intersecției, pe lângă bicicletă. Învinuitul a frânat și a încercat să o evite virând la stânga, dar la limita dintre carosabilul străzii Principale și strada Veche s-a angajat în traversare un al doilea biciclist, tot pe lângă bicicletă, pe care l-a acroșat cu partea din față a autoturismului și l-a proiectat în zidul imobilului nr. 567. În urma accidentului, biciclistul, în persoana numitului L.Z., în vârstă de 31 de ani, din localitatea Crasna, a suferit vătămări corporale grave și a fost transportat cu ambulanța la Spitalul Clinic Județean - Cluj, Secția Neurochirurgie, unde în data de 05.01.2010 a decedat.

Din Raportul de constatare medico-legală nr. 116/111/100/2010 emis de Institutul de Medicină Legală Cluj Napoca, rezultă că moartea numitului L.Z. a fost violentă și se datorează unui traumatism cranio-cerebral cu fractură de calotă iradiantă la baza,

hemoragie, contuzie și dilacerarej meningo-cerebrală și contuzie de trunchi cerebral care s-au putut produce prin mecanism de lovire-proiectare în cadrul unui accident rutier, moartea datând din data de 05.01.2010. Victimei L.Z. i s-au recoltat probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, iar în urma analizei acestora s-a concluzionat că aceasta avea o alcoolemie de 2,30 g/l alcool pur în sânge.

Inculpatul **T.A.** a fost testat cu aparatul alcotest marca Drager, rezultatul fiind 0,00 mg/l.

În cauză a fost dispusă efectuarea unei expertize tehnice auto de către expertul tehnic P.G., dar concluziile acesteia nu au clarificat toate aspectele cauzei, astfel că în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize criminalistice auto de către experți din cadrul Laboratorului Interjudețean de Expertize Criminalistice Cluj, în care s-au concluzionat următoarele:

1., în ziua de 02 ianuarie 2010, în jurul orelor 18³⁸, autoturismul marca Volkswagen Transporter, înmatriculat cu nr. ..., condus de numitul **T.A.**, se deplasează pe strada Principală din localitatea Crasna din județul Sălaj, în direcția Zalău-Centru. Ajuns în zona imobilului cu nr. 567, după ce s-a intersectat cu un vehicul ce se deplasa în sens opus, conducătorul auto a observat, la un moment dat, prezența pe partea carosabilă, a unei persoane aflată în traversare, pe lângă bicicletă, pe partea stângă spre dreapta având în vedere sensul său de mers. În aceste condiții, numitul **T.A.** a acționat intensiv sistemul de frânare, combinat cu o manevră de evitare spre stânga, în urma căroră autoturismul a trecut pe contrasens, pătrunzând în intersecția cu strada Veche. În acea intersecție se afla, la marginea carosabilului străzii principale, un al doilea biciclist, mai puțin avansat în traversare în raport cu primul, astfel încât a survenit lovire, urmată de proiectarea acestuia în zidul imobilului cu nr. 567. Pozițiile finale, a autoturismului și a bicicletei, sunt indicate în schița accidentului și consemnate în procesul verbal de cercetare la fața locului.

Ca urmare a traumatismelor suferite a survenit decesul biciclistului, identificat, ulterior, în persoana numitului L.Z., în vârstă de 31 de ani, aflat sub influența băuturilor alcoolice (alcoolemie 2,3 g/l).

2. în planul transversal al drumului, impactul dintre autoturism și victimă a avut loc în intersecție, pe partea carosabilă a străzii Vechi, la limita dinspre strada Principală a acesteia, iar în planul longitudinal, cu 2,5 m anterior stâlpului de susținere a liniilor telefonice, ales ca reper în cercetarea la fața locului, având în vedere sensul de mers Zalău-Centru; -lovirea victimei s-a produs cu partea frontală mediană a autoturismului; -viteza probabilă de deplasare a autoturismului, din momentul impactului cu victima a fost 49 km/h; -viteza inițială probabilă de deplasare a acestuia a fost de 91 km/h.

3. în condițiile date, numitul **T.A.** nu putea evita producerea accidentului; -acesta putea însă preveni producerea accidentului dacă s-ar fi deplasat cu o viteză care să se încadreze în limita maximă admisă pe acel segment de drum; -numitul P.S. putea preveni producerea accidentului dacă nu s-ar fi angajat în traversare fără asigurare; -numitul L.Z. putea preveni producerea accidentului dacă nu s-ar fi deplasat prin mijlocul intersecției, pe strada Veche, până la limita carosabilului străzii Principale;

4. accidentul s-a produs atât din cauza angajării în traversarea, fără asigurare, a numitului P.S. și a deplasării prin mijlocul intersecției până la limita carosabilului străzii Principale a numitului L.Z., cât și din cauza deplasării autoturismului cu nr. ..., condus de

către numitul T.A., cu o viteză superioară celei maxim admise pe acest segment de drum”.

Având în vedere faptul că victima L.Z. s-a aflat în stare avansată de ebrietate, instanța a reținut și culpa acestuia, astfel că proporția de vinovăție este de 50% pentru inculpat și 50 % pentru victimă.

În drept, fapta inculpatului **T.A.**, care în data de 02.01.2010 conducea autoturismul marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare ... în localitatea Crasna și care, încercând să evite o persoană care s-a angajat în traversarea drumului pe lângă bicicletă, a frânat și apoi a virat stânga acroșându-l cu partea din față a autoturismului și proiectându-l în zidul unui imobil pe numitul L.Z., care în urma accidentului a decedat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă faptă prev. de art.178 alin.2 C.pen.

Inculpatul a săvârșit infracțiunea de ucidere din culpă în formă agravată, prevăzută și sancționată de art.178 alin.2 Cod penal. Potrivit alin.2, infracțiunea de ucidere din culpă este mai gravă dacă s-a produs ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anume activități. Inculpatul nu a respectat prevederile art. 35 din O.U.G. nr. 195/2002 potrivit cărora *participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private*, prin aceea că inculpatul a depășit viteza legală admisă în localitate și nu a adaptat viteza la condițiile de drum, accidentul producându-se pe timp de iarnă, noapte și carosabil umed..

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunii prevăzute de art.178 alin. 2 C.pen., s-a realizat prin acțiunea de ucidere a victimei L.Z.. Urmarea imediată constă în atingerea adusă vieții victimei, prin producerea decesului acesteia. Legătura de cauzalitate dintre faptă și urmarea imediată este evidentă și rezultă din însăși materialitatea faptei.

Din analiza materialului probator și coroborarea mijloacelor de probă administrate pe parcursul urmăririi penale cu privire la forma și gradul de vinovăție, instanța a reținut că inculpatul a acționat cu vinovăție, fapta fiind săvârșită din culpă, în conformitate cu art.19 alin.1 pct. 2 lit. a) C.pen., deoarece inculpatul a prevăzut rezultatul faptei sale, dar nu l-a acceptat, socotind fără temei că acesta nu se va produce.

Din analiza fișei de cazier judiciar a inculpatului, rezultă că acesta se află la prima confruntare cu legea penală și nu a suferit alte condamnări.

Reținând vinovăția inculpatului **T.A.**, instanța urmează a dispune condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută de art.178 alin.2 C.pen.

La individualizarea sancțiunii și proporționalitatea acesteia, instanța s-a raportat la dispozițiile art. 72 alin.1 și art. 52 C.pen., art.74 alin.1, lit.a, b, c și art.76 alin.1, lit.d C.pen., raportat la dispozițiile art.320 ind.1 C.pr.pen..

În conformitate cu dispozițiile art. 72 Cod penal, instanța a avut în vedere gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, persoana inculpatului, împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală și limitele de pedeapsă stabilite de lege. Gradul de pericol social al faptei comise va fi apreciat în baza art.18¹ alin. 2 Cod penal, urmând a se avea în vedere modul și mijloacele de săvârșire a faptei, scopul urmărit,

împrejurările concrete în care s-a comis fapta, urmarea produsă, precum și persoana și conduita inculpatului.

În ceea ce privește gradul de pericol social concret al faptei, determinat prin aplicarea criteriilor prevăzute de art.18¹ alin.2 Cod penal, instanța a apreciat că fapta prezintă un pericol social sporit datorită modalității de comitere, respectiv prin nerespectarea dispozițiilor legale în materia conducerii autovehiculelor pe drumurile publice și raportat la urmarea produsă.

Conform art.74 alin.1 C.pen., pot fi considerate circumstanțe atenuante conduita bună a inculpatului înainte de săvârșirea faptei, stăruința depusă de acesta pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau paguba pricinuită, dar și atitudinea adoptată după consumarea faptei rezultând din prezentarea în fața autorităților, comportarea sinceră în cursul procesului penal, înlesnirea descoperirii ori arestării participanților. Reținând una sau mai multe dintre aceste circumstanțe atenuante, instanța este obligată, în acord cu dispozițiile art. 76 alin.1, lit.d C.pen., când minimul special al pedepsei închisorii este de 1 an sau mai mare, să coboare pedeapsa sub acest minim, până la minimul general.

În conformitate cu dispozițiile art.320 ind.1 alin.1 C.pr.pen., *până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar potrivit alin.7 al aceluiași art., instanța va pronunța condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii...*

Totodată, instanța a avut în vedere circumstanțele personale privitoare la persoana și conduita inculpatului, reținând că inculpatul este în vârstă de 22 de ani, este încadrat în muncă, apreciat atât în rândul colegilor de serviciu pentru realizările sale, cât și în rândul locuitorilor comunei în care domiciliază și nu este cunoscut cu antecedente penale. De asemenea, instanța a avut în vedere faptul că din fișa de cazier judiciar aflată la dosar rezultă că inculpatul nu prezintă antecedente penale, nemaifiind anterior condamnat pentru alte fapte penale și că pe parcursul urmăririi penale și în fața instanței de judecată, inculpatul a avut o atitudine sinceră, chiar înțelegând să se prevaleze de prevederile art. 320 ind.1 C.pr.pen.

În ceea ce privește circumstanțele atenuante, instanța a apreciat că se impune a fi reținută cea prevăzută de lit.a a art.74 C.pen. și nu prin prisma lipsei antecedentelor penale ale inculpatului, care de altfel, ar trebui să constituie normalitatea în rândul cetățenilor neputând constitui în sine o atenuantă, ci prin aceea că inculpatul a avut un comportament exemplar din copilărie atât în cadrul familiei, cât și în mediul școlar, iar mai apoi la locul de muncă, fiind chiar avansat și selecționat în echipa de salvare de la înălțimi și descarcerare din cadrul ISU „Crișana”. Aceste aspecte reies din referatul de evaluare dispus în cauză, din caracterizările depuse la dosar de către inculpat.

De asemenea, instanța a considerat că se impune reținerea circumstanței atenuante prevăzute de lit.b a art.74 având în vedere stăruința depusă de inculpat pentru repararea pagubei pricinuite familiei defunctului. Astfel, după cum reiese din declarația părții civile L.E., aceasta a primit 5.000 euro de la inculpat, după moartea soțului ei, sumă pe care instanța o apreciază ca fiind considerabilă, având în vedere situația materială a inculpatului și a familiei sale.

Cât privește circumstanța atenuantă prevăzută de lit.c a art.74, instanța a considerat că este aplicabilă în cauză luând în considerare atitudinea inculpatului T.A., care în timpul cercetărilor a fost la dispoziția organelor de urmărire penală, colaborând cu acestea, a fost prezent la fiecare termen de judecată în fața Judecătoriei Șimleu Silvaniei, aspecte reținute de altfel și în actul de sesizare a instanței.

Față de aceste împrejurări, instanța a apreciat că aplicarea unei pedepse cu închisoarea de 1 an va fi de natură să asigure realizarea scopurilor prevăzute de art.52 C.pen., fiind deopotrivă un mijloc de constrângere, dar și un mijloc de reeducare și de prevenție eficient.

În baza art.71 Cod penal condamnările la pedeapsa închisorii atrag de drept pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art.64 al.1 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În ceea ce privește pedeapsa accesorie, instanța a reținut că, așa cum a stabilit Curtea Europeană a Drepturilor Omului (cauza *Sabou și Pîrcălab c. României și Hirst c. Marii Britanii*), a cărei jurisprudență este obligatorie, aplicându-se cu preeminență față de dreptul intern, potrivit art.20 alin.2 din Constituție, exercițiul unui drept nu poate fi interzis decât în măsura în care există o nedemnităte.

Instanța a reținut că natura faptei săvârșite, reflectând o atitudine de sfidare de către inculpat a unor valori sociale importante, relevă existența unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală prevăzute de art.64 lit.a teza a II-a și b. Prin urmare, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice sau de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat va fi interzis inculpatului pe durata executării pedepsei.

În ceea ce privește dreptul de a alege, având în vedere cauza *Hirst c. Marii Britanii*, prin care Curtea Europeană a statuat că interzicerea automată a dreptului de a participa la alegeri, aplicabilă tuturor deținuților condamnați la executarea unei pedepse cu închisoarea, deși urmărește un scop legitim, nu respectă principiul proporționalității, reprezentând, astfel, o încălcare a art. 3 Protocolul 1 din Convenție, instanța a apreciat că, în raport de natura infracțiunii săvârșite de inculpat, acesta nu este nedemn să exercite dreptul de a alege, motiv pentru care nu îi va interzice exercițiul acestui drept.

Având în vedere faptul că infracțiunea comisă este absolut independentă de aspectele referitoare la exercitarea funcției și profesiei sau legate de exercitarea autorității părintești, instanța a apreciat că nu se impune interzicerea inculpatului a drepturilor prevăzute de art. 64 alin.1 lit.c, d. și e C.pen. Instanța a reținut că deși inculpatul a săvârșit fapta ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale în materia conducerii pe drumurile publice, nu se impune interzicerea dreptului prevăzut de art.64 alin.1 lit.c C.pen., inculpatul nefiind nedemn în exercitarea acestuia.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei în raport de criteriile anterior menționate și apreciind că scopul pedepsei va putea fi atins fără privarea de libertate a inculpatului, instanța a dispus în temeiul art.81 C.pen., suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o durată de 4 ani, reprezentând termen de încercare stabilit în condițiile art. 82 C.pen.

Instanța a apreciat că aplicarea pedepsei este un avertisment suficient de puternic pentru îndreptarea comportamentului social al inculpatului, care poate fi reintegrat social și reeducat și fără izolare în regim de detenție.

În baza art. 71 alin.1 C.pen., au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art.64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe durata executării pedepsei principale, iar în baza art.71 alin.5 C.pen., pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii se suspendă și executarea pedepselor accesorii prevăzute de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În baza art.359 C.pr.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art.83 C.pen. privind cazurile de revocare a beneficiului suspendării condiționate în cazul săvârșirii de noi infracțiuni.

Referitor la latura civilă, instanța a reținut că **SERVICIUL DE AMBULANȚĂ SĂLAJ** s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 2.409,80 lei, **SPITALUL CLINIC JUDEȚEAN DE URGENȚĂ CLUJ** s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 1.262,29 lei, iar **SPITALUL JUDEȚEAN DE URGENȚĂ ZALĂU** s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 523,92 lei (f.87 dosar urmărire penală). Aceste sume vor fi acordate cu titlu de despăgubiri civile, având în vedere că s-a făcut dovada cheltuirii lor.

Soția persoanei decedate s-a constituit parte civilă în cursul urmăririi penale, urmând a preciza în faza de judecată cuantumul sumei. Și-a precizat pretențiile la suma de 20.000 lei despăgubiri materiale, reprezentând cheltuielile de înmormântare, parastasele de 6 săptămâni, 6 luni și un an.

În faza de judecată, prin constituirea de parte civilă depusă la dosar, partea civilă **L.E.** și-a menționat pretențiile, arătând că solicită suma de 20.000 lei daune materiale, reprezentând cheltuielile de înmormântare, paos, sicriu, monument funerar și 800.000 euro, daune morale. De asemenea, părțile civile **L.B.** și **L.H.**, reprezentate de mama lor, partea civilă **L.E.**, au solicitat câte 800.000 euro fiecare, cu titlu de daune morale și 200 euro lunar fiecare, cu titlu de prestații periodice.

Instanța a reținut că potrivit principiului reparării integrale a prejudiciului suferit, trebuie înlăturate toate consecințele dăunătoare ale unui fapt ilicit și culpabil, fie ele patrimoniale sau nepatrimoniale, în scopul repunerii, pe cât posibil, în situația anterioară a victimei (principiul restitutio in integrum). Criteriul echității exprimă cerința ca indemnizația să reprezinte o justă și integrală dezdăunare a părții vătămate. În temeiul Convenției Europene a Drepturilor Omului, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea civilă să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Altfel spus, cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit încât să aibă efecte compensatorii și în același timp să nu constituie venituri nejustificate pentru victimele daunelor morale.

Cât privește daunele materiale, instanța a reținut că s-au cheltuit sume de bani de către soția celui decedat pentru cheltuielile de înmormântare și toate accesoriile ce presupune această ceremonie, cu pomana și transportul persoanei decedate de la Spitalul din Cluj Napoca până în comuna Crasna. Față de aceste aspecte care rezultă din declarația martorului S.Z., instanța a acordat suma de 1.500 euro, cu titlu de daune materiale în favoarea soției victimei accidentului.

Instanța a constatat că partea civilă **L.E.** a suferit un prejudiciu moral, constând în suferința psihică deosebită creată prin pierderea unei ființe dragi în persoana soțului său, cu care avea o relație extraordinară. Acesta era sprijinul familiei sale din toate punctele de vedere, el fiind singurul care realiza venituri atât la locul de muncă, cât și în urma treburilor gospodărești și a comerțului ocazional cu animale (creștea porci, pui) sau a

activităților în domeniul agriculturii. Aceste aspecte reies din declarațiile martorilor S.Z. și V.A.

Raportat la aceste criterii, instanța a apreciat că pretențiile părții civile sunt însă exagerate și depășesc cuantumul prejudiciului moral efectiv suferit și apreciat de către instanță prin prisma elementelor arătate mai sus, tinzându-se la obținerea unor beneficii necuvenite pe seama acestui accident.

Ca atare, instanța a apreciat ca justificată acordarea sumei de 35.000 euro, cu titlu de daune morale părții civile **L.E.**

În privința sumei de 200 euro lunar, solicitată cu titlu de prestație periodică de către părțile civile **L.B.** și **L.H.**, reprezentați de mama lor, **L.E.**, aceasta pare justificată ca urmare a întreținerii pe care defunctul o presta față de ele lunar, așa cum s-a dovedit cu declarațiile martorilor S.Z. și V.A.

Cât privește daunele morale pretinse de fiecare dintre cele două părți civile **L.B.** și **L.H.**, reprezentați de mama lor, **L.E.**, instanța a constatat că pierderea acestora este imensă, că sunt la ora actuală doi copii, care vor fi nevoiți să crească fără tată, care au rămas orfani și care vor fi lipsiți de sprijin patern din toate punctele de vedere, pentru tot restul vieții lor.

Totuși, ținând cont de argumentele mai sus expuse raportat la daunele morale pretinse de partea civilă **L.E.**, instanța a apreciat ca justificată acordarea sumei de 35.000 euro, cu titlu de daune morale, pentru fiecare dintre cei doi minori, **L.B.** și **L.H.**

Toate sumele mai sus reținute vor fi acordate ținând cont de culpa fiecăruia dintre cei implicați în accidentul rutier soldat cu moartea numitului **L.Z.**

Instanța a constatat că la dosarul cauzei se află o copie a poliței de asigurare obligatorie emisă de **S.C. A.R.A.V.I.G. S.A.**, din care rezultă că autoturismul condus la momentul accidentului de către inculpat, era asigurat la această societate la data producerii accidentului.

Prevederile art.49 coroborate cu art.50 din Legea nr.136/1995 dispun că asigurătorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțele persoane păgubite prin accidente de autovehicule. Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuieli de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces. De asemenea, potrivit art.44 din același act normativ, asigurătorul plătește despăgubirea nemijlocit celui păgubit, în măsura în care acesta nu a fost despăgubit de asigurat.

Practic, deși răspunderea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă este personală, sub aspectul laturii civile, plata despăgubirilor către părțile civile revine asigurătorului de răspundere civilă, în temeiul contractului de asigurare încheiat cu inculpatul.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs **asigurătorul. si inculpatul T.A.**

Inculpatul **T.A.** a solicitat casarea hotărârii și rejudecând dosarul, a se dispune în principal, reducerea pedepsei la 6 luni închisoare cu suspendarea condiționată a acesteia conform art 81 Cod penal, și reținerea unui procent de culpă de 33,3% în sarcina sa. În subsidiar, cere a se trimite în judecată și martorul **P.S.**, acesta fiind cel care a declanșat producerea accidentului.

Asigurătorul **S.C. „A.R.A.V.I.G.”** prin recursul promovat a cerut reducerea daunelor morale la suma de câte 52.000 lei pentru fiecare parte civilă și diminuarea

cuantumului despăgubirilor periodice lunare fixate pentru părțile civile L.B. și L.H., deoarece acestea sunt excesive, contribuind la o îmbogățire fără justă cauză a victimelor infracțiunii.

Curtea examinând recursurile promovate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul inculpatului:

În esență, critica inculpatului vizează interpretarea eronată de către judecătoria a probelor administrate, testimoniale și științifice prin prisma dispozițiilor art.63 și 64 C.pen.

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă, prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că **judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea, atât a conținutului regulii de drept, cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar**”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultate ori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului sau recursului.

Potrivit art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor,

drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de recurs, este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

În speță, instanța de fond a reținut o culpă de câte 50 % atât în sarcina inculpatului T.A. cât și a victimei L.Z. aflat în stare avansată de ebrietate, în săvârșirea infracțiunii dedusă judecării ce rezultă, atât din probele științifice, cât și din cele testimoniale administrate nemijlocit în faza de urmărire penală.

În fața Judecătoriei recurentul T.A. a uzat de dispozițiile art 320¹ Cod procedură penală solicitând ca judecarea cauzei să aibă loc exclusiv, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, având astfel loc recunoașterea vinovăției sale în procentul de 50 % culpă concurentă cu a victimei.

Pe cale de consecință, nu se mai pot administra probe în instanța de recurs pentru a se dovedi un alt procent de culpă, peste recunoașterea recurentului din fața magistratului.

Pe de altă parte, potrivit art. 317 Cod procedură penală judecata se mărginește la fapta și persoana trimise în fața instanței, prin rechizitoriu.

Așa fiind, nu este posibil ca să se pună în discuție împrejurarea netrimiterii în judecată a unei alte persoane, care a avut calitatea de martor în faza de urmărire penală, împotriva opțiunii procurorului inculpatul având posibilitatea plângerii întemeiate pe dispozițiile art. 278¹ Cod procedură penală.

Față de cele expuse mai sus, nu este întemeiat primul motiv de recurs al recurentului vizând modificarea procentului de culpă peste recunoașterea făcută de inculpat în fața instanței de fond, în baza art 320¹ Cod procedură penală și nu poate fi acceptată nici ideea vinovăției unei terțe persoane în cauză, care nu a fost trimisă în judecată de către procuror, mai ales, în condițiile în care soluționarea procesului s-a făcut în baza probelor administrate exclusiv în faza de urmărire penală.

Cât privește al doilea motiv de recurs, vizând netemeinicia sancțiunii aplicate și a modului de executare a acesteia, se remarcă următoarele:

Curtea, constată că Judecătoria a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește quantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptei comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare neprivative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii quantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Instanța de recurs consideră că pedeapsa rezultantă de 1 an închisoare, în privința căreia s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art.81 C.pen., reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de recurent, concretizate prin modul în care acesta a acționat, prin încălcarea normelor ce reglementează siguranța circulației pe drumurile publice și care au avut drept efect pierderea vieții victimei L.Z.. Urmările accidentului reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al recurentului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă.

Față de modul de săvârșire a faptelor, quantumul sancțiunii rezultante de 1 an închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar individualizarea sa, prin suspendare, va contribui la o reinserție socială reală a acestuia, ținând cont de vârsta tânără de 23 de ani, lipsa antecedentelor penale și de împrejurarea că posedă studii medii.

Cuquantumul sancțiunii nu se impune a fi redus, față de gravitatea faptelor comise, consecințele acestora, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385/9 pct.14 C.pr.pen.

Așa fiind, recursul inculpatului se va respinge ca nefondat, în baza art. 385¹⁵ pct.1 lit.b împotriva sentinței penale nr. 77 din 29 aprilie 2013 a Judecătorei Șimleu-Silvaniei.

Întrucât partea civilă L.E., ca reprezentantă a celor doi minori și-a angajat apărător în combaterea motivelor de recurs ale inculpatului T.A., acesta, ca efect a respingerii căii de atac, va fi obligat să plătească părții civile suma de 4500 lei cheltuieli judiciare.

Cu privire la recursul asigurătorului:

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără prejudiciul material, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. **(cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004).**

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. **(cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).**

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material și moral în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.**

Referitor la daunele morale, cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din vechiul Codul civil și art 1391 din actualul Cod civil, care folosesc termenul general de

„prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

Răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art.14 C.proc.pen.).

În privința părților civile L.E., L.B. și L.H., Curtea constată că victimele unei infracțiuni de natura celei comise de inculpat, au dreptul la repararea prejudiciului nepatrimonial cauzat prin suferințele morale generate de pierderea soțului și a tatălui minorilor.

În prezenta speță, este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de victimele indirecte, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. 74 adoptată la 14 martie 1965, în materia prejudiciului corporal care, statuează expres că: „ în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri, reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fii avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului”.

Curtea reține că daunele morale stabilite trebuie să aibă efecte compensatorii și nu să constituie amenzi excesive pentru autorii prejudiciilor și nici venituri nejustificate pentru victimele accidentelor. Așa cum se arată în literatura de specialitate *„sumele de bani acordate cu titlu de daune morale trebuie să poată fi calificate numai ca despăgubiri”*.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că părțile civile au suferit o traumă psihică de excepție, determinată de fapta săvârșită de inculpat - moartea soțului și a tatălui – astfel că, daunele morale în cuantum de câte 35.000 euro sau echivalentul în lei la data plății pentru minori și soția supraviețuitoare, vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat soției și copiilor, de care victima era legată printr-o relație afectivă de natură familială.

Corespunde realității și se justifică și suma de 200 euro lunar, cu titlu de despăgubiri periodice fixate pentru fiecare dintre cei doi minori, sume care să compenseze contribuția tatălui la creșterea și educarea lor.

Prin stabilirea daunelor morale la sumele precizate mai sus, Curtea apreciază că soluția este conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu evocarea constantă a jurisprudenței europene.

Pe cale de consecință, pentru a nu fi pur subiective sau a nu se tinde către o îmbogățire fără just temei, în privința daunelor morale Curtea trebuie să țină seama de suferințele fizice și morale susceptibil a fi fost cauzate prin fapta inculpatului, precum și de toate consecințele acesteia relevate de actele medicale ori de alte probe administrate.

În sinteză, Curtea apreciază că în contextul circumstanțelor în care s-a petrecut accidentul rutier, fără a minimaliza sau exagera suferința reală a părților civile, suma reprezentând daune morale și despăgubiri periodice lunare, reprezintă o satisfacție echitabilă, o diminuare a acestora, reprezentând o nelegală și netemeinică soluționare a cauzei în raport cu traumele de excepție suportate de soție și cei doi minori, în urma decesului soțului și al tatălui.

Prin art.48 din Legea 136/1995 modificată, se prevede că „persoanele fizice sau juridice care au în proprietate autovehicule supuse înmatriculării în România sunt obligate să le asigure pentru cazurile de răspundere civilă, ca urmare a pagubelor produse prin accidente de autovehicule pe teritoriul României și să mențină valabilitatea contractului de asigurare prin plata primelor de asigurare, iar pe de altă parte, acesta atestă existența asigurării de răspundere civilă pentru prejudiciile produse terților prin accidente de autoturisme.” Aceste prevederi legale impun obligativitatea încheierii și menținerii valabilității contractelor de asigurare, în scopul eliberării persoanelor fizice și juridice de riscurile de a acoperi pagubele produse prin folosirea autovehiculelor pe care le au în proprietate.

Drepturile persoanelor prejudiciate prin accidente **„se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei”**.

Conform art.54 alin.4 din Legea 136/1995 modificată, „în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, **asigurații sunt obligați să se apere în proces, iar citarea asigurătorului este obligatorie.**” De aici rezultă voința legiuitorului **de a limita poziția procesuală a societății de asigurare la calitatea sa de asigurător**, care îi oferă suficiente posibilități de apărare atât în nume propriu, cât și prin subrogare în drepturile asiguratului.

Este de observat că din nicio prevedere a legii menționate nu rezultă că societatea de asigurare ar avea o altă calitate procesuală decât aceea de asigurător, așa cum este ea denumită repetat în cuprinsul legii, după cum nici dispozițiile din codul de procedură penală, coroborate cu cele ale Codului civil, nu impun să se considere că, în asemenea cazuri, societatea de asigurare ar avea calitatea de parte responsabilă civilmente.

Caracterul limitat, derivat din contract, al obligației asumate de societatea de asigurare exclude asimilarea poziției sale, cu calitatea de parte responsabilă civilmente sau de garant, cât timp nicio prevedere legală nu permite o astfel de interpretare.

Natura juridică a obligației pe care și-o asumă societatea de asigurare prin încheierea contractului cu asiguratul este total diferită de răspunderea pentru fapta altuia, reglementată prin art.1000 alin.1 din Codul civil, precum și de răspunderea comitenților pentru prejudiciul cauzat de prepușii lor, la care se referă alin.3 al aceluiași articol.

Pe de altă parte, nici nu se poate considera că răspunderea civilă a asigurătorului pentru prejudiciul cauzat de asigurat a fost reglementată prin dispoziție specială a legii civile, deoarece prin Legea 136/1995 s-a prevăzut obligativitatea citării societății de asigurare în calitate de „asigurător de răspundere civilă” fără a se face trimitere la vreo

dispoziție care să permită să i se atribuie calitatea de partea responsabilă civilmente sau de garant.

Așadar, din analiza dispozițiilor legale și a principiilor de drept enunțate mai sus, rezultă că, în cazul producerii unui accident de circulație, având ca urmare cauzarea unui prejudiciu, pentru care s-a încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă, coexistă repararea pagubei bazată pe temeii delictual – cu cea contractuală **a asiguratorului, bazată pe contractul de asigurare încheiat în condițiile reglementate prin Legea 136/1995 modificată.**

Pe cale de consecință, rezultă că societatea de asigurare participă în procesul penal în calitate de asigurator de răspundere civilă, dar nu este parte în proces conform art.23, 24 C.pr.pen. și care să impună din partea instanței constituirea sa, ca parte civilă sau responsabilă civilmente în temeiul art.15 și 16 C.pr.pen. până la citirea actului de sesizare. Introducerea ei în cauză se rezumă în realitate la opozabilitatea hotărârii judecătorești față de asigurator.

Curtea reține că nu se impune reducerea daunelor morale în favoarea părților civile L.E., L.B. și L.H., întrucât instanța de fond la stabilirea lor a ținut cont de realitatea pagubei încercată de victime și caracterul rezonabil al sumelor solicitate.

În speță, s-a dovedit culpa comună a inculpatului și a victimei L.Z. în producerea accidentului rutier, probele dosarului, atestând indubitabil această aserțiune.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat recursul declarat de asigurator, în baza art.385/15 pct.1 lit.b C.pr.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen. recurenții vor achita statului câte 500 lei cheltuieli judiciare, conform art. 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

Contestație în anulare. Decizia nr. XXXVI/2009 a ÎCCJ. Inadmisibilitate

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1213/R din 25 septembrie 2013

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatorul T.C. împotriva deciziei penale nr. 1871 din 22 noiembrie 2011 a Curții de Apel Cluj.

Nu s-a dispus citarea contestatorului.

Asupra cauzei penale, se constată că, la 12 septembrie 2013, s-a înregistrat pe rolul Curții de Apel Cluj contestația în anulare formulată de contestatorul T.C. împotriva deciziei penale nr. 1871 din 22 noiembrie 2011 a Curții de Apel Cluj, Secția penală.

Motivele contestației în anulare se bazează pe dispozițiile art 386 lit a, b, c și e Cod procedură penală.

Potrivit art 386 lit a contestația în anulare se poate formula când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs, nu a fost îndeplinită conform legii.

Potrivit at 386 lit b Cod procedură penală, condamnatul poate formula contestație în anulare când dovedește că la termenul la care s-a judecat dosarul de către instanța de recurs a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a încunoștința instanța despre această împiedicare.

Conform art 386 lit c contestația în anulare se poate formula în cazul când instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetarea procesului penal, iar potrivit lit.

e când la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia era obligatorie potrivit art. 385¹⁴ alin.1 ori art. 385¹⁶ alin.1 Cod procedură penală.

În motivarea contestației se arată de către contestator că instanța de recurs nu a respectat dispozițiile art. 385¹⁴ alin.1¹ C.pr.penală, în sensul că nu a procedat la ascultarea sa, așa cum prevăd dispozițiile legale menționate, lipsindu-l astfel de posibilitatea de a se apăra și de a-și susține recursul.

Examinând admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, potrivit art. 391 C.pr.pen., curtea constată că nu există temeii pentru a opera cu conținutul dispozițiilor art 391 Cod procedură penală, deoarece așa cum rezultă din actele de la dosar, contestatorul a fost încarcerat în Penitenciarul Aiud la 14 martie 2012 potrivit adresei nr. A21004 din 15 martie 2012, conform mandatului emis potrivit sentinței penale contestate.

Potrivit art 388 Cod procedură penală contestația în anulare pentru motivele arătate în 386 lit a-c și e Cod procedură penală poate fi introdusă de către persoană împotriva căreia se face executarea, cel mai târziu în 10 zile de la începerea executării, astfel că, instanța de recurs constată că acest termen a fost depășit, în condițiile în care contestatorul avea 10 zile la dispoziție începând cu data de 14 martie 2012, iar contestația a fost formulată la 12 septembrie 2013.

Potrivit prevederilor art.386 C.p.p.,împotriva **hotărârilor penale definitive** se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

a) când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii;

b) când partea dovedește că la termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a încunoștința instanța despre această împiedicare;

c) când instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f)–i), cu privire la care existau probe în dosar;

d) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.

e) când, la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia este obligatorie potrivit art. 385 14 alin. 11 ori art. 385 16 alin. 1.

Potrivit cazului de contestație în anulare prevăzut în art. 386 lit.a și b C. proc. pen., partea poate face contestație în anulare dacă dovedește că la termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a încunoștința instanța despre această împiedicare, cele două cerințe impuse de legiuitor fiind cumulative, așa cum rezultă pe calea interpretării gramaticale, în condițiile folosirii conjuncției „și.”

Din analiza cauzei ce a avut ca obiect recursul contestatorului rezultă că acesta personal a declarat calea de atac, cererea fiind semnată de acesta și depusă la data de 8 iunie 2011 la registratura Tribunalului Cluj. În declarația de recurs contestatorul indică și adresa de citare, respectiv Turda str. L. nr. 2 apt. 2 Jud. Cluj, de unde a și fost citat pe parcursul procedurii nefiind adusă la cunoștința instanței de recurs existența unui alt loc de citare decât cel cunoscut până în acel moment procesual.

În contextul prezentei cauzei, față de condițiile impuse de legiuitor pentru incidența cazului de contestație în anulare prevăzut în art. 386 lit a și b C. proc. pen. și în raport cu motivul efectiv invocat de contestatorul condamnat, Curtea constată nu sunt îndeplinite condițiile legale ale cazului de contestație în anulare menționat, deoarece cerința dovezii imposibilității de prezentare și de încunoștințare a instanței despre această împiedicare la termenul la care s-a judecat cauza la instanța de recurs nu s-a produs.

Altfel spus, nu a făcut dovada că în calitatea de parte pe care o avea, respectiv recurent inculpat la data judecării cauzei, acesta personal s-ar fi aflat în imposibilitate de prezentare și de încunoștințare a instanței despre această împiedicare.

Astfel, potrivit adresei nr. A 21004 din 15.03.2012 a ANP- Penitenciarul Aiud depusă la dosarul instanței de fond, contestatorul a fost înmatriculat în acest penitenciar la data de 14.03.2012 în baza mandatului emis potrivit sentinței penale contestate. Pe de altă parte, chiar arestat fiind, atâta timp cât avea cunoștință despre faptul existenței unei cauze penale, susnumitul avea obligația de a încunoștința instanța despre imposibilitatea de prezentare, neexistând nicio dovadă a faptului că ar fi fost împiedecat în efectuarea unui asemenea demers.

Apoi Curtea observă că nu există nici cazul prevăzut de art. 386 lit. c și e C. proc. pen. având în vedere că la termenul de judecată din 7.10.2009 contestatorul a fost audiat la instanța de fond, împotriva sa s-a pronunțat o sentință de condamnare care a fost menținută în totalitate atât de instanța de apel, cât și cea de recurs.

În speță, nu s-a dovedit existența vreunei cauze de încetare a procesului penal asupra căreia instanța de recurs trebuind a se pronunța vizate de art 10 lit f-i Cod procedură penală.

Referitor la netemeinicia soluției de condamnare Curtea constată că acest motiv nu se regăsește printre cazurile expres și limitativ prevăzute de textul art. 386 C.proc.pen.

Față de aceste considerente, Curtea va respinge ca inadmisibilă contestația în anulare formulată de contestatorul condamnat constatând că motivele invocate nu sunt fondate.

Din verificarea pieselor dosarului rezultă că împotriva deciziei penale nr. 1871 din 22 noiembrie 2011 a Curții de Apel Cluj condamnatul T.C. a formulat o primă contestație în anulare, respinsă prin decizia penală nr. 79 din 22 ianuarie 2013 a Curții de Apel, după care a formulat o nouă contestație în anulare, împotriva aceleiași decizii penale nr. 1871/2011 a instanței de recurs, soluționată la 10 iulie 2013 prin respingerea ca inadmisibilă a căii extraordinare de atac, constatându-se că există identitate de persoane, de motive, apărări și temeieri legale invocate în soluționarea acestora, ceea ce impune respingerea acesteia ca inadmisibilă.

În acest moment, Curtea constată că prin Decizia XXXVI/2009 pronunțată în recurs în interesul legii ÎCCJ a stabilit că „cererile repetate de revizuire și contestație în anulare sunt inadmisibile, dacă există identitate de persoane, de temeieri legal, de motive și apărări invocate în soluționarea acestora”.

Așa fiind, prezenta contestație în anulare se va respinge ca inadmisibilă, aceasta fiind întemeiată pe aceleași motive și apărări ca și căile extraordinare de atac formulate de același condamnat în luna ianuarie și iulie 2013 la Curtea de Apel Cluj. Mai mult, contestația nu putea fi admisă în principiu, condamnatul depășind termenul de introducere a acesteia vizat de art. 388 Cod procedură penală.

Față de cele ce preced, nefiind întrunite cerințele art. 391 Cod procedură penală contestația în anulare va fi respinsă ca inadmisibilă.

Va fi obligat contestatorul să plătească în favoarea statului suma de **400** lei cheltuieli judiciare, conform art. 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

Întocmit,

Judecător Delia Purice